

Vysoké školy: šance na přijetí se zvyšují

Studenti středních škol, kteří po maturitní zkoušce chtějí dále studovat na veřejné vysoké škole, musejí do 28. února zaslat přihlášku ke studiu. i přes to, že se každoročně zvyšuje počet přihlášených uchazečů, šance na přijetí se zvětšují. Jedenáctimilardové uplacení slíbené vládou umožní vysokým školám přijmout až čtrnáct procent studentů navíc.

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy se rozhodlo přiblížit se výdaji na vysoké školství průměru zemí Evropské unie. Zatímco v roce 2004 činily výdaje na český vysokoškolský systém zhruba 0,9 procenta hrubého domácího produktu, evropský průměr činil 1,3 procenta.

Česká vláda si uvědomuje, že investování do vzdělávání není sázkou do loterie. Zvyšování kvalifikace umožňuje posílení konkurenceschopnosti a plošné odbornosti. Velikým problémem je však odchod absolventů vysokých škol do zahraničí, kde si vydělají mnohem více peněz.

Při výběru vysoké školy je dobré sledovat vývoj pracovních příležitostí a přizpůsobovat se pracovnímu trhu. Dny otevřených dveří na školách pomohou uchazečům o studium nalézt odpovědi na otázky týkající se možnosti uplatnění po ukončení studia a získat informace o podmínkách přijetí i samotném studiu.

Přihlášky ke studiu na vysoké školy pro akademický rok 2005/2006 je možné sehnat na středních školách, v specializovaných knihkupectvích či prodejnách tiskopisů SEVT. Přihláška se

podává písemně (i elektronicky) v termínu určeném vysokou školou či fakultou, pro veřejnou školu je stanoven ke konci února, u vyšších odborných škol je uzávěrka zaslání v polovině května. Počet přihlášek, které může student podat, není nijak omezen, musí však počítat s poplatky, které se pohybují okolo pěti set korun za jednu.

Úspěšné zvládnutí maturitní zkoušky však nemusí znamenat také úspěšné zvládnutí přijímacích zkoušek!

Fakulty, které mají příliš mnoho zájemců, přijmou jen skupinu nejlepších a naopak školy, o které je malý zájem, přijmou často i ty, jejichž předpoklady ke studiu jsou sporné. Tradičně je obrovský nával na obory právo, žurnalistika či architektura, nejnáze se maturanti dostanou na fakulty technické.

pokračování na straně 3 >>>

ROZHOVOR S KAPELOU DIVOKEJ BILL

MYSLÍTE SI, ŽE PROFESOŘI ZNÁMKUJÍ STUDENTY OBJEKTIVNĚ?

Určitě každý z Vás už párkrát odcházel od katedry s pocitem, že ho profesor ohodnotil nespravedlivě.

Nad učivem jste strávili skoro celé odpoledne a profesor Vás ohodnotil dobře, ba dokonce dostatečně.

Další hodinu je zkoušen Váš spolužák a dostane lepší známku, přestože řekl při zkoušení o hodně méně než Vy. Ano, mnohdy bývá faktem i to, že profesor Vašeho spolužáka zkoušel pouze z látky současné, kdežto u Vás listoval minimálně patnáct stránek zpět? „Co je tohle za spravedlnost?“ Ano, je to tak, bohužel my,

obyčejní studentíci, s tím nic nenaděláme. Profesori mají právo zkoušet si, z čeho chtějí a známkovat si, jak chtějí....přestože je to nespravedlivé. Již mnohokrát jsem narazila na to, že u některých profesorů záleží vlastně na tom, jakou mají náladu....Z 250 studentů si pouze 3% dotazovaných myslí, že profesori známkují objektivně, 24,6% studentů si myslí, že profesori známkují vesměs neobjektivně, 70,7% studentů si myslí, že neobjektivně známkují pouze někteří profesori a 1,7% studentů má na věc jiný názor. No, myslím si, že by se měli profesori nad těmito výsledky zamyslet....

Myslíte, že profesori známkují objektivně?

Jak kteří profesori

Hana Szotkowská

SCARABEUS

ON - LINE

Naše webové stránky naleznete na adrese:

www.poeta.cz/scarabeus

Veškeré připomínky ohledně webu zasílejte na adresu:

scarabeus@poeta.cz

casopisscarabeus@seznam.cz

Stáhněte si nás z internetu

Scarabeus ve formátu PDF si můžete stáhnout z adresy www.poeta.cz/scarabeus/download.php (jedno číslo má kolem 1 MB)

Naši mediální partneři:

**ČESKÝ ROZHLAS
OSTRAVA**
99.0 FM • 105.3 FM • 107.3 FM

ČESKÁ TELEVIZE
Televizní studio
Ostrava

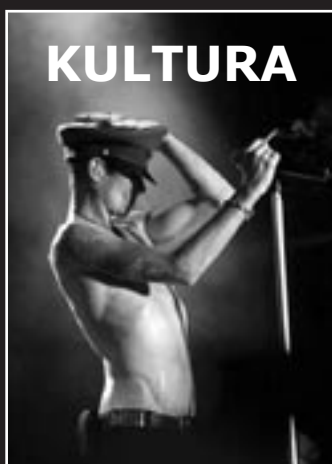
.....Z OBSAHU.....

ROZHOVOR S KAPELOU WEGET
(str. 8)

ŽIVOT A DÍLO ZUZANY NAVAROVÉ
(str. 13)

VELVET
REVOLVER
(str. 15)

KOMORNÍ SCÉNA ARÉNA
(str. 22)

.....ZPRAVODAJSTVÍ.....

SLOVO ŠÉFREDAKTORA

V době, kdy jsou již všechna novoroční předsevzetí alespoň patnáctkrát porušena a zapomenuta, se pomalíčku dostáváme z euforie a uvědomujeme si, jak na tom opravdu jsme: Vánoce za námi, pololetí těsně před námi a prázdniny daleko. Život studentův není jednoduchý, ale skýtá i mnohá potěšení. Jedním takovým milým potěšením by mohl být třeba tento Scarabeus, který právě nedečkáváma rukama svíráte. Jako vždy vám přináší hodně informací, zábavy a špetku pouče-

ní. Myslím, že můžu říct, že se Scarabeus a ti, co jej vytváří, neustále zdokonalují a výsledek ohodnot'te sami. Každopádně se v tomto roce můžete těšit na výrazné kvalitativní zlepšení Scarabea jak obsahu, tak jeho vizáže. Příznivce časopisu může zajímat, že se jistě bude konat nejedna Scarabeus Party. Odpůrci můžou být zklamáni...budeme lepší a budeme tu ještě dlouho.

Jakub Vantuch

SLOVO ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA

Rok 2004 je minulostí, za okny se rozlévá lednová šed', já dojíždám zbytky vánočního cukroví a píšu tento úvodník. S koncem roku se veškeré možnosti zábavy jako zázrakem vypařily, všednější dny si lze jen těžko představit a před sebou vidím jen řadu nekonečných jarních měsíců.

Televizní zprávy přičítají další tisíce obětí zemětřesení v Indonésii. Kamery zachycují tváře plné děsu, hrůzy z blízkosti smrti a zmaru. Všichni lidé si pomalu uvědomují, že všechen nános zdánlivého štěstí a pozlátka civilizace nedokáže zakrýt křehkou hranici mezi námi a přírodou.

Přemýšlím, jak fiktivní je rozdíl mezi

příslušníky západní civilizace a lidmi z rozvojového světa. Teď by se tento úvodník měl změnit v klišé o nesmyslnosti konzumu a hromadění majetku, ale mně se dere na mysl jen jediná utkvělá myšlenka.

Čím vším se liší ti, kteří se koncem roku řízením osudu ocitli v jihovýchodní Asii, za kolika různými věcmi se hnali? Když smrt je nakonec pro každého stejná...

Za chvíli před okny projdou tři králové se svými dary a já se stále snažím pochopit, co vše jen můžou znamenat ta dvě pomíjivá slova. Mít a nemít.

Matouš Hrdina

KRÁTCE

V pátek 17. prosince se v Domě dětí a mládeže uskutečnila vernisáž výstavy školních časopisů. Poté, co „paní s mikrofonem“ - jak se nám paní Bělohavá představila - přivítala své hosty Katku Gerikovou z Televize Polar a Marcelu Heříkovou z kabelové televize Fabex, začala pro mladé novináře tisková konference „Naruby“. Nechyběli redaktori z časopisů Děčko, Bumerang či Termit.

-md-

Soukromá střední umělecká škola Ave art Ostrava na začátku prosince pořádala v hotelu Atom aukci, v níž dražila umělecká díla svých studentů. Výtěžek z prodeje byl věnován zdravotně postiženým.

-md-

Studenti Vysokého učení v Brně, kteří v červnu 2004 způsobili rozruch tím, že v brněnském centru umístili dvě napodobeniny výbušných systémů, byli sice v prosinci uznáni vinnými z výtržnictví a poškozování cizích práv, ale trest jim soudem uložen nebyl. Makety bomb vyrobili v rámci školní práce za účelem zjištění dopadu vizuálního umění na okolí a vnímají je jako umělecké artefakty. Výtvarníci se proti rozsudku odvolali, proto se tímto ojedinělým případem bude zabývat brněnský krajský soud.

-md-

Vydávání časopisu Scarabeus je finančně
podporováno Statutárním městem Ostrava

SCARABEUS

Scarabeus, měsíčník, číslo 33, ročník 5, 2005, Ostrava, zdarma

Šéfredaktor: Jakub Vantuch (sefredaktor.sc@poeta.cz); **Zástupci šéfredaktora:** Miroslav Diro (zastupce1.sc@poeta.cz), Matouš Hrdina (zastupce2.sc@poeta.cz); **grafika** - Jana Macurová (grafika.sc@poeta.cz); **korektoři** - pí. prof. Fuxová; **vedoucí rubrik:** **Zprávy** - Vít Tokarský (zpravy.sc@poeta.cz), **A*RE*NA** - Jana Míňáříková (arena.sc@poeta.cz), **Lampa** - Hana Brožková (lampa.sc@poeta.cz), **Kultura** - Adam Kroupal (kultura.sc@poeta.cz), **Publicistika** - Denisa Hanusková (publicistika.sc@poeta.cz), **inzerce** - Michal Bauer (mbo@iol.cz), **fotografové** - Miroslav Diro, Matouš Hrdina (fotografie.sc@poeta.cz), Klára Fialová, Petra Koplová, **Fotografie** - Miroslav Diro, Ondřej Baštinec, Radek Palička, Jana Míňáříková, Vladka Macurová, Matouš Hrdina, internet

Vydavatel: občanské sdružení Okna, Čs. exilu 669, 708 00 Ostrava-Poruba, IČO: 683 08 515

Tisk: Tiskárna Repronis s. r. o., www.repronis.cz; náklad: 1000 ks

Adresa redakce: časopis Scarabeus, Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, 702 00 Moravská Ostrava

Registrační číslo: MK ČR E 10501, **vydáno:** 14. 01. 2005

Zájemci o práci ve Scarabeovi se mohou přihlásit na e-mailové adrese casopisscarabeus@seznam.cz

Den boje proti AIDS

Stejně jako na mnoha jiných školách si studenti Gymnázia Čs. Exilu 669 připomněli, že 1. prosinec není jenom den, kdy by se už měly začít shánět dárky, ale také den boje proti AIDS.

Hned u vchodu do školy stála skupina studentů, která za menší příspěvek rozdávala červenou stužku, za větší pak kondomy. Celkový výtěžek z akce se pohyboval kolem sedmi tisíc korun. Za tyto peníze se pořídí nové vybavení ostravského AIDS centra (televize a mucholapky pro pacienty).

Jedinou výjimkou oproti jiným školám byla možná přednáška MUDr. Kolčákové o viru HIV a jeho nákaze. Přestože většina ze studentů už z všemožných jiných přednášek o AIDS ví dost, něco nového zde slyšel snad každý. Ať se to třeba týkalo upřesnění přenosu nákazy, funkčnosti vlastně nedokonalého viru, nebo různých statistik. Víme tedy, že bezprostřední nebezpečí na každém rohu nám nehrozí, přesto nesmíme zapomínat na existenci této nemoci ani na všechny její oběti.

Ondřej Baštinec

ilustrační foto

Vysoké školy: šance na přijetí se zvyšují

>>> pokračování ze strany 1

Kupříkladu Vysoká škola báňská-Technická univerzita Ostrava přijímala minulý rok na Fakultu metalurgie a materiálového inženýrství, která je jedinou českou univerzitní institucí pěstující odbornost materiálového inženýrství v komplexním pojetí, bez přijímaček. Studenti prvního ročníku studují předměty jako matematika a chemie, věnují se zvolenému cizímu jazyku, zabývají se společenskovedním předmětem nebo se zdokonalují v tělesné výchově (golf, plavání, horolezectví...).

Studenti by neměli podceňovat přípravu na přijímací zkoušky. Přípravné kurzy, které jsou nabízeny, pomohou k nabytí tematických znalostí a zvyšují šanci na přijetí, nejsou však jistou vstupenkou na

vysokou školu. Důležitý je osobní přístup a hluboký zájem o obor, na který se uchazeč hlásí.

A co dělat v případě nepřijetí? Zůstávají stále ještě možnosti, jak po maturitě dál pokračovat ve studiu. Jednou z nich je možnost odvolání, ovšem berou se v úvahu pouze administrativní chyby nebo nesrovnalosti v testech. Jako důvod neúspěchu nemůže být uvedena téma či špatné psychické rozpoložení apod. Velikou příležitostí pro neúspěšné jsou již zmíněné technické fakulty, které obvykle vypisují druhé či třetí kolo přijímacích zkoušek, a soukromé vysoké školy, které berou téměř každého. Mezi další možnosti patří jazykové školy, poskytující jedno- až dvouleté pomaturitní studium.

Miroslav Diro

Kolik zájemců se dostalo na VŠ?

2002	- 61 000
2003	- 69 500
2004	- 76 000

Matiční vede studenty ke kultuře

Studenti Matičního gymnázia absolvovali v předvánoční době hned několik kulturních akcí. Jako první z nich se v pátek 10. prosince konalo v Domě kultury města Ostravy představení školního divadelního souboru Tajfun ve spolupráci s taneční skupinou Spin.

Jednalo se o všem dobře známý taneční muzikál Pomáda. V hlavní roli se jako Danny Zucco

představil Jan Novobilský a v roli Sandy Johana Kočmarová, kteří se svých rolí ujali znamenitě. Stejně tak i výkony ostatních „herců“ byly na velmi vysoké úrovni. Celkové představení sklídilo obrovský úspěch, o čemž svědčí i to, že na závěr bylo odměněno potleskem vstoje. Kdo si nechce nechat představení ujít, má možnost 7. a 8. ledna v Divadle loutek Pomádu znovu zhlédnout.

Hned v pondělí 13. prosince, opět v Domě kultury města Ostravy,

následovalo vystoupení slovenské kapely Klakson. Tento koncert profesionálů byl zcela neprofesionální. Členové kapely se nejdříve snažili zahrát písničky takových pěveckých hvězd, jakými byli například Beatles, Rolling Stones a další, nutno ale říct, že na ně hlasově nestačili. Také nám vysvětlovali, jak nebezpečné jsou drogy, z jejich výkladu to ale spíše než poučné znělo směšně. Když kapela poznala naprostý nezáměr publika, sama začala koncert zkracovat,

tím pádem program ztratil logickou posloupnost.

Poslední akcí byl vánoční koncert pěveckého sboru Matičního gymnázia, pořádaný v kostele Dona Bosca. Protože v katolickém kostele by se však v adventní době koledy zpívat neměly, zazněly pouze tři. Pak byly k poslechu duchovní a spirituální písně.

Hana Vildová

Futsal U Haldy

Ve dnech 3. a 4. prosince roku 2004 proběhl na Soukromém šestiletém gymnáziu U Haldy v Ostravě-Zábřehu již tradiční „Futsalový maraton“.

Akce probíhala od 21⁰⁰ do 18⁰⁰ hodin v prostorách tělocvičny a dvou tříd, které sloužily jako odpočívárny. Exhibilčního turnaje se zúčastnila celkem tři mužstva (profesorský sbor společně s absolventy, pak družstvo složené z letošních maturantů a třetí tým byl sestavený ze studentů zbytku školy), každé o počtu osmi hráčů. Všechny zápasy byly dvouhodinové a po každém z nich mělo vždy jedno mužstvo dvě hodiny pauzy.

Po vyčerpávajícím boji se z vítězství zaslouženě radovali maturanti. Pro pokrytí nákladů bylo vybíráno startovné 40,- Kč na hráče. Z těchto

peněz se hradila cena pro vítěze a pitný režim pro všechny.

Celý podnik organizovali profesor mgr. Martin Kowalik spolu s profesorem mgr. Janem Strakou. Atmosféra byla, i díky hojné účasti diváků, skvělá a všichni se již těší na další ročník.

Jan Hamal

Studenti prodávají svá těla

Deníky Bohemia koncem loňského roku zveřejnily šokující článek o tom, jak si studenti přivydělávají sexem. Jedna z dívek, která z důvodu finanční krize prodávala své tělo přímo u silnice, se rozhodla deníku sdělit svůj příběh.

Studentka, jejíž jméno z důvodu zachování anonymity nebylo zveřejněno, vyprávěla, jak se ocitla bez finančního příjmu. Když ji u silnice kdosi oslovil, nastoupila do auta. Za příslušný úkon pak vyinkasovala tisícikorunu, tímto způsobem si později vydělávala jednou či dvakrát týdně po dobu jednoho roku.

Deník informoval, že sexem si

přivydělává spousta studentek z Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, třiačtyřicetiletá studentka Jana si dokonce na kolejkách školy zřídila soukromý nevěstinec, který navštěvovali i učitelé. Ovšem nejedná se o záležitost pouze jedné školy. Studentky si přivydělávají jak v německém a rakouském příhraničí na silnicích a v erotických klubech, tak i v privátech na území celé České republiky.

Problematika se navíc netýká jen dívek. Finanční důvody nutí také muže k provozování této činnosti, jsou najímáni jako společníci zámožných žen.

Miroslav Diro

KRÁTCE

Vedení dvojazyčného Gymnázia J. M. Hurbana v Čadci má v úmyslu pro příští školní rok přijmout dvanáct žáků z ČR, kteří v červnu tohoto roku ukončí povinnou školní docházku. Příjemní zkoušky se budou konat v březnu v Českém Těšíně.

..... -md-

Město Ostravu poctí 28. února svou návštěvou německá skupina Rammstein, která si našla příznivce jak v mladé generaci, tak i mezi staršími. Koncert se uskuteční od 20⁰⁰ hodin v ČEZ Aréně.

..... -md-

Automobilka Škoda zamýšlí postavit v historickém centru města Mladé Boleslavi vysokoškolský komplex, určený jak pro soukromou školu automobilky, tak i pro plánovanou veřejnou školu Středočeského kraje. Je možné, že se v areálu usadí i pobočky dalších českých univerzit, kupříkladu ČVUT nebo Západočeské univerzity.

..... -md-

Do 2. prosince měli návštěvníci Výstavní síně na Sokolské ulici v centru Ostravy možnost zhlédnout výtvarné práce studentů Gymnázia Slezská Ostrava pod názvem Discipuli. Součástí výstavy, které vévodila podzimní tematika a barevnost, byla i realizace zajímavých nápadů s PET lahvevi či kresby na rubu papírových táček.

..... -md-

Letošní studenti čtvrtých ročníků budou mít možnost přihlásit se ke studiu již na dvou vysokých školách v Bruntále. V roce 2004 zde otevřela svou pobočku ostravská soukromá Vysoká škola podnikání. Letos by k ní měla přibýt také pobočka Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Bruntálští radní a podnikatelé si od zvýšení odborné vzdělanosti slibují zlepšení ekonomické situace regionu.

..... -md-

Ve dnech 8.-10. března 2005 se ve Veletržním paláci v Praze koná XII. ročník specializovaného veletrhu Schola nova 2005, kde má široká veřejnost šanci získat přehled o jazykovém vzdělávání, výukových programech, nabídkách škol či možnostech celoživotního vzdělávání.

..... -md-

Konverzační soutěž na Obchodní akademii

Aby se studenti zdomoňovali v používání cizího jazyka, naučili se rychle reagovat a improvizovat, pořádá Obchodní akademie v Mariánských Horách konverzační soutěž. V prosinci loňského roku proběhly tři, a to v jazyce anglickém, německém a francouzském.

Konverzační soutěž v němčině byla rozdělena do dvou kategorií – první pro 1. a 2. ročníky, druhá 3. a 4. ročníky. V druhé kategorii nebyla první cena udělena, na druhém a třetím místě skončily společně studentky Michaela Machová ze 4.D a Lenka Muťková z 3.E, jež postoupila do městského kola (jako jediná, protože do dalšího kola nemohli postupovat maturojící studenti).

V soutěži v angličtině stanula na stupních vítězů Iva Strachalová z 3.A, která rovněž postupuje do městského kola.

První část soutěže tvořil poslech, poté se odpovídalo na osm otázek týkajících se poslechového cvičení. V druhé části si soutěžící vybírali otázky, úkolem bylo vytvořit příběh. „Minulý rok to bylo jiné, jiná kategorie. Museli jsme se představit, pak vylosovat téma (rodina, domov, koníčky...), o němž jsme mluvili. Letos bylo vše lehčí než minule,“ řekla Kateřina Taborská, studentka 3.L. Na otázku, proč se zúčastnila, opověděla: „Šla jsem dobrovolně. Baví mne konverzace, ráda bych v ní pokračovala.“

Také soutěž ve francouzském jazyce měla dvě kategorie. V první však scházeli zástupci

foto: Klára Fialová

prvního ročníku, neboť francouzština se na škole učí jen jako druhý jazyk až od ročníku druhého. Proto nemá takovou hodinovou dotaci, která by zajistila dostatečnou slovní zásobu a schopnost mluvit.

Klára Fialová

V ČR se otevírá první „boarding school“

Nejbohatší Čech Petr Kellner nechává ve středočeské vesnici Babice vybudovat internátní osmileté gymnázium, tzv. „boarding school“, čili školu kolejniho typu. Běžné školné přijde zhruba na čtyřicet tisíc korun měsíčně.

Babický gymnaziální komplex, který se v současné době staví na sedmi hektarech uprostřed přírody, bude svým studentům nabízet kromě výuky i ubytování a možnost trávit vol-

ný čas v areálu. Češi se doposud mohli s takovým typem škol setkat pouze v anglických filmech či literatuře. Inspiraci našel Kellner (vlastník impéria PPF, kterému patří Česká pojišťovna či televize Nova) právě v Anglii.

Školné některým studentům Open Gate, jak se má škola nazývat, bude hradit Nadace Educa. Ta totiž chce možnost kvalitního vzdělávání v prestižní škole poskytnout také nadaným dětem z dětských domovů a sociálně slabých rodin. Děti však

nejdříve budou muset úspěšně zvládnout přijímací zkoušky, jejichž součástí bude nutnost prokázat inteligenční a sociální zralost.

Budoucí ředitelka školy Ale- na Kiliánová si od školy slibuje, že studenti budou méně času vysedávat před televizí a více se věnovat činnosti v klubovně, keramické dílně či ve stáji koní a jiných zvířat.

Miroslav Dřivo

Studentská vernisáž ve Fiducii

foto: Petra Koplová

Pro laiky ne příliš známý antikvariát s výstavní síní - Fiducia v centru Ostravy - předvedl 13. prosince loňského roku práce studentů z Biskupského gymnázia z Ostravy-Zábřehu.

V 16⁰⁰ hodin byla zahájena vernisáž hudebním vystoupením

několika studentů, úvodní řeč přednesla paní profesorka Musialková, která je na gymnáziu jediným kantorem vyučujícím výtvarnou výchovu.

Na místě bylo ke zhlédnutí asi třicet prací nejrůznějších technik, pestrých barev, ale hlavně od různě inspirova-

ných studentů všech věkových kategorií. Některá díla byla dokonce starší než osm let, z čehož vyplývá, že byla vybírána opravdu pečlivě. Celá akce byla školou označena jako zdařená, a protože je stále co kreslit, malovat a vyrábět, dá se usoudit, že určitě nebyla poslední.

Petra Koplová

KRÁTCE

V rámci ekonomické výuky se 16. prosince loňského roku zúčastnili studenti Ekonomického lycea na Obchodní akademii v Mariánských Horách přednášky, jejímž cílem bylo posluchačům přiblížit systém cel v rámci vnitrouníjního obchodu (v Evropské unii) a obchodu s třetími zeměmi (mimo EU). Akci pořádala ing. Janalíková, přednášel ing. Petříšák, vedoucí referátu informatiky Celního ředitelství Ostrava.

-br-

RADĚJI MI LŽI, ANEB POHLED OKEM ZROZENEC Z HVĚZD

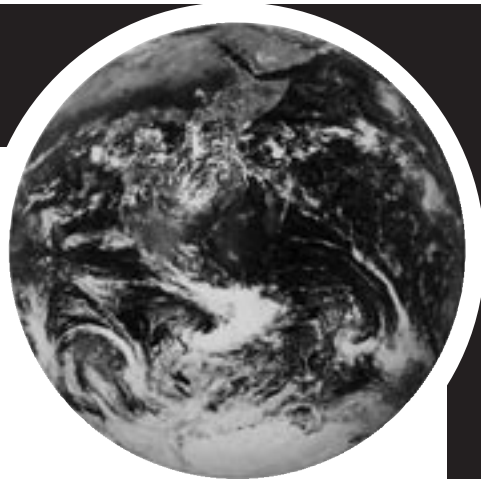
Dennodenně si pokládám otázky otevřené do budoucna. Ty staré, z minulá, neřeším, protože bolest uzavřená v dávných hořkostech je jen marné obracení vykládacích karet. Na střeše světa s bláznem na rubu odhazují mince jen tak, pro radost z úsměvu. a do toho přišla ona. Paní, slečna, princezna, kouzelnice, vodní víla od kolotočů. Ne-reálná postavička, kterou jsem naháněl po všech směrech a seznámení jsou jen bližší setkání neurčitěho druhu. Hledáš naději v hledání? V zapomnění všech krásných věcí, které se tě dotknou a s impresí ranního paprsku odezní jako melodie andělů? Hodně štěstí.

Možná věří na anděly, osudná setkání a dlouhé měsíce, které tráví s někým jiným. i zrozenci z hvězd mají svůj plonkový den.

K čemu je mi znalost, když se v ní nepoznám? Neztotožním se s poznáním, že múzy líbají s otevřenými očima. Nakloní se k uchu a pošeptají svou poezii do větru, ve které vanou mé vlasy. Catch me if you can. Tak na co čekáš? Vědění

celého světa je bez kousku citu k ničemu. Neznalost neomlouvá a nepromíjí nepochopení společenského bontonu odmítnutí. Ani tentokrát není o co stát. Nejkrásnější Vánoce jsou v poklidu, po večeri a u pohádek. S palcem na mobilu, v teplých ponožkách a pohádkou se šťastným koncem. Osobně v ně věřím, ale jestli jsem ztotožněn? Odmítám slovy... No comment...

Vždyť pěkně holky se dostanou do nebe, zlobivé všude, kam chtějí. Bez špetky soucitu, bez kapky pochopení, bez inspirace do života, chuti nahořklých mandlí v hořké čokoládě. Velkých koblih s dírou a čokoládovou polevou. S Exupéryem a polibkem na šíji, závislou závislostí zaměněnou za prostoduchou nezávislost, za kapky vína, které jsou jen prostředkem poznání. Tohle si přeješ? Tak tady mě máš. Takového, jak nejlépe dovedu. Nejsem dokonalý, jako všichni kolem. Mám své pravdy, které umí rozesmát, rozplakat, usušit vlahé čelo nebo smést tě jako uragán. Věřím, že každý je v sobě má. Tisíce stránek osobností.

Jen je uplatňuje jinak a jinde, než by se čekalo. Pak už nezbyvá než být otevřen a přijmout výzvu k tanci, i když vůbec tančit neumím. Nauč mě to... s líbivým dovětkem, prosím.

Dodej mi sílu, kterou rozdávám a sám hledám. Život je výměnný obchod a cit je křehké zboží s nízkou výší návratnosti. a se záletnou lehkostí dotýkám se klik třináctých komnat se skřínkou Pandořinou ukrývající prostoduchá vyjádření. Někdy není na škodu mlčet, protože kdo stojí o cizí pravdy? Já ne, já si raději najdu tu svou. a vy to vite...

Petr Nilius

BÝT BOHÉM, ALE NE BOHEM!

Stojíš před zrcadlem a zjišťuješ, že máš tak krásně pronikavé oči, že ti přibyl nějaký ten vous ke tvé mužnosti, že po včerejší rozvířené noci se na tvé okouzlující tváři neobjevil ani jeden „be-dar“. Pozoruješ sám sebe, sám a nahý před svým odrazem a stále uvažuješ, co ti chybí? Zkoumáš co nejvíce skvělou stránku vlastního já. Venku se stmívá a vše se začíná opakovat jako včera, před týdnem... Jsi šťastný, když přicházíš na svou vadu, otevíráš tubu slizkého gelu a ráznými tahy si kaziš (pro mě už tak pokažený) zevnějšek. Po téhle vykonané potřebě usuzuješ, že je nutné obléci si značkové džíny Kenvelo a zahalit jen zčásti své opracované svaly tričkem z Terranovy. Díky nim jsi přece trávil tolik času v posilovně. Parfém Adidas, uchopený rukama svůdce žen, přehnanými stříky objal tvé právě osprchované tělo a chodidla fotbalového hráče utopily tenisky Nike, neboť s nimi zdoláš i sám sebe.

Před domem stojí auto tvých rodičů, ale ty jsi s ním včera sbalil Lucii, když jsi jí tvrdil, že je tvé. Pak byly „ve tvém“ domě dlouho zatažené rolety a tobě se, jako už mnohokrát, potvrdilo, že jít na „ostro“ šetří čas. Když odcházela, pokazil sis svůj úsměv cigaretou Marlboro, abys dal do původního stavu dům svých rodičů, protože právě oni věří ve tvou neposkvrněnou andělskou tvář. Klamou se, když doufají, že dostuduješ gymnázium

díky své chytrosti... z taháku? Protože právě ty jsi přesvědčený, že díky jejich vlivným známostem skončíš školu stejně tak, jak jsi ji začal...

Přesně u téhož auta značky Mercedes sedí mladý kluk a unavené oči, které přesto neztratily svou jiskru, koukají na svou podobiznu do skel luxusního auta. Neučesané vlasy mu spadají do očí a obličej bez masky mu kryjí tmavým závojem. Řítí se ze dveří k černé čtyřkolce a ten kluk tě, s klidným výrazem ve tváři, pozoruje. Za mizícím autem se vydává po rozbitém chodníku. Jeho kroky končí na rohu jedné z tisíce ulic, vchází do jedné z tisíce hospod ve svém rodném městě. Sedá si ke stolu a objednává si oroseného kamaráda. Teplý vzduch v místnosti se ochladil.. Číšník přinesl vytouženou „dvanáctku“ na stůl, napsal útratu na účet a zeptal se na další přání, po kterých to však v kapse tolik nechrestí. Když už za pinglem zbyl jen stín, ta troška (jak bys ji nazval) nechápavě hledí ven na právě příjezdící Mercedes. Auto na konci ulice prudce brzdí a po chvilce z něj do sychravého počasí vystupuješ ty – „jeho majitel“ – s Evou. Ta se marně snaží skrýt vzrušení pod rouškou make-upu, protože z jejího výrazu lze vyčíst, že je již zvyklá na očekávané.

V teplem zahalené místnosti „Zlatého kohouta“, za dřevěným stolem, jako jsou všechny stoly u téhle drůbeže, sedí

mladá dívka. V ruce drží mobil a doufá (snad je o tom i přesvědčená...bláhová), že zavolá. Ten mladý kluk, který hladí rukojeť pultu, zírá na ustaranou dívku a už ví, že dnes večer bude Lucie sama...

Tenhle článek se nevztahuje ke konkrétní osobě, ale možná s trochou úmyslu jsem použila „du-formu“, abych všem ostatním vyfídila, jaký jsi, ale nejen ty. Chci tím říct, že pokud se příběh k někomu vztahuje, tak k tomu, kdo vidí jen to, co je před ním, ale na to, co se nachází za rohem, už se neohlíží. Lidi jsou strašně uspěchaní a ženou se po hlavě za cílem, který ani oni sami neznají. Kdyby se na chvíli zastavili a hlavně rozhlédli, možná by za tou cihlovou zdí, která jim byla dosud neznámá, objevili jiný a určitě lepší smysl života. Teď neříkám, aby se stali bohémy a zalezli do hospody nebo přestali o sebe dbát – ten článek byl jen příklad a snad ani neměl v úmyslu rozlišit boha (neboli frajířka milovaného a obletovaného) od bohéma (neboli vnímavého a bezstarostného člověka), který jeho život jakoby zpovzdálí sleduje, ale poukázat na povahy lidí (ať už je bohém citlivý a bůh namyšlený či naopak). Nejspíš by si každý od nás všech zasloužil trochu pozornosti, která by pro změnu nebyla věnována naší osobě.

Michaela Davidová

Štěstí. Co je štěstí? Muška jenom zlatá... Řekne-li někdo, že je šťastný, co to ve vás probudí? Blažený pocit? Ne. Navenek se usmíváte a říkáte si, jak je to fajn, že je někdo spokojený, ale ve vašem nitru vládne závist a lítost nad sebou samým. Co je vlastně štěstí? Myslím, že objektivní ani absolutní štěstí neexistuje. Existuje jen štěstí subjektivní a relativní. Že vám ten názor někoho připomíná? Ano, sofisty. Akorát že oni to tvrdili o pravdě.

Jedna známá skupina ve svém textu zpívá „když budu mít štěstí, možná že přežiju další prázdný den bez tebe.“ Ale je to opravdu štěstí, co nás drží při životě? Domnívám se, že je to spíše myšlenka na někoho či na něco, po čem toužíme.

Toho, kdo žije studiem, drží nad vodou myšlenka, že bude studovat dál. Toho, kdo má dluhy, drží nad vodou myšlenka, že jednou vyhraje obrovské peníze. a toho, kdo miluje, drží nad vodou naděje. Ne štěstí, nýbrž víra nám dává smysl života.

Štěstí je bezpochyby krásné, když zavítá právě k nám, ale bohužel bývá tak pomíjivé... Říkáte si „konečně se i na mě usmálo štěstí“. a za pár hodin zjistíte, že vás podvedla. Nabylo to štěstí. Spíše nějaké fluidum. Snad přišť.

Zahloubte se ve své paměti a zkuste si vzpomenout, kdy jste byli naposledy opravdu šťastni. Nemůžete si vzpomenout? Nečekané. Plno lidí může spokojených, ale to neznamená, že jsou šťastni. Mezi spokojeností a štěstím je velký rozdíl.

Nirvána. To je místo, kde bychom chtěli žít. Je to ale v dnešní době možné? Bylo to vůbec kdy možné? To, že je život nespravedlivý, ví každý zhruba tak od jedenácti. Tehdy jsme si říkali „ať už z toho období vyrostu, to je hrozné“ a naivně jsme si mysleli, že hůře už nám být nemůže. a zjistili jsme, že ano.

Naše vidina, nebo spíše iluze ideálního štěstí, spokojeného a poklidného života mizí stejně rychle, jako se rozplývá sníh na horké dlani. Je zbytečné ptát se proč. Je v tom

prostě fyzika.

Znamená to snad, že kdo nechápe fyziku, nechápe život? V tom případě se nedivím, že je plno lidí nešťastných. Je mi líto, rozumím více chemii. Možná má chemie také svůj podíl na štěstí. Vždyť jsou to přece hormony, které vysílají signál, že právě ten či onen jedinec nás přitahuje.

Z toho logicky vyplývá, že kdo nechápe fyziku a chemii, nemůže být šťastný. a sami vidíte, jaká je ta logika blbost.

Vyvodila jsem si z toho logicky poznatek, že jsou-li do života zapojeny emoce, logický či racionální úsudek jde stranou. Dříve či později zjistíte, že tato rovnice nemá řešení, protože její výsledek nespadá do množiny reálných čísel.

Prostě na někým jeho muška stále létá, někomu už bohužel uletěla. Tomu, komu uletěla, se třeba jednou vrátí. Některým už se však nevrátí nikdy. Umřela.

Dagmar Beránková

Článek Jakuba Vantucha, publikovaný v předposledním čísle časopisu Scarabeus (tj. v č. 32), vyvolal diskusi. Jak se na přetahování hodiny profesorem přes přestávku dívají někteří studenti? Zde jsou jejich reakce.

Rád bych vyjádřil svůj názor na článek Jakuba Vantucha publikovaný v předposledním čísle časopisu Scarabeus.

Myslím si, že názory vyjádřené v tomto článku jsou poněkud omezené a že říkají víc o autorově momentálním rozpoložení než o jeho všeobecném mínění. Omezené jsou v tom smyslu, že se autor dívá na všechna fakta pouze z té horší stránky, navíc chce všechno měřit zákony, předpisy. Ruku na srdce, chováte se vy přesně podle školního řádu? Nikdy nechodíte ráno pozdě, nikdy jste do školy nepřinesli „předměty, které nesouvisí s vyučováním (karty, hry aj.) a rozptylují tak studenty“ (citováno ze Vnitřního řádu školy MG)?

Pokud jde o situaci v hodině, kdy profesor „čeká“, až se třída uklidní, a poté „vyhrožuje“, tak je tohle právě jeden z mála způsobů jak třídu zklidnit a pokud je proti předpisům, tak buďte, že mi rozhodně nepřijemnější než „vytáhněte si papíry“ a tento způsob už proti předpisům není, chlapci a děvčata. Věřte: je stejně nelehké být v nudné hodině kantorem jako být ve stejné hodině studentem, možná víc.

Autor také velmi negativně poukazuje na to, že kantor trestá celou třídu a ne jednotlivce, kteří jsou za to zodpovědní. Podle mne je třída celek, měla by se společně jak radovat ze zrušených písemek, tak pak společně nadávat právě na takovéhle kantory. Měla by to být jedna parta, a pokud tomu tak není, pak je to smutná třída.

Největší ranou pod pás pak podle mě byl „problém“ týkající se dvouhodinovek. Nevím, jak to má pan Vantuch, ale naše dvouhodinovky jsou mezi studenty a kantorem předem domluvené, šetří čas a jsou oboustranně výhodné a já nevidím jediný

důvod, proč si na ně stěžovat. Teď jen doufám, že si profesori nevezmou článek osobně a dvouhodinovky nezruší! Pro mě by to znamenalo nutnost vstávat o 15 minut dřív 3x týdně, nemluvě o prodloužené polední pauze.

Poslední, ale určitě nejdůležitější věcí je jeden velmi podstatný fakt. Jsme na střední škole. Za studium neplatíme ani korunu. My studujeme dobrovolně. Tohle je naše volba (možná někteří namítnou něco jako rodiče nebo tak, ale vy nejste ani trochu hrdí, že chodíte na gympl? Pche!). z nepřeberného množství možností jste si vybrali právě gymnázium či střední školu. Jste tady, protože jste chytřejší než ostatní, a ač někdy ukazujete pravý opak, je to tak. Vy jste ve škole kvůli JEDINÉMU cíli, a to proto, abyste se učili. Nadávejte na předměty, jak chcete, je to vaše volba, vaše cesta, vaše následky. Nic není zadarmo. (Moje maminka vždycky, když jsem se nechtěl učit, říkala, myslím, rodiči velmi užívanou větu: „Tak se neuč, oranžová vesta ti bude určitě moc slušet!“)

Když se mluví o „přetahování“, tak si vždy vzpomenu na našeho fyzikáře. Ten nejen, že přetahuje po zvonění třeba 10 minut a neskončil za 5 let, co nás má, ani jednou před osvobozujícím zvukem zvonku, dokonce přichází do třídy PŘED zvoněním, připravuje si tabuli a se zvoněním začíná výklad. No prostě noční můra chronických opozdílů (mě) a lidí, kteří mají na přestávku připravený program často obsáhlejší než na celou výuku (taky mě). Tenhle profesor nás všechny velmi irituje. Vyvolává v nás hodně velmi, opravdu velmi negativních emocí. Nadáváme na něho, kdy můžeme. Koulíme očima, vyzývavě kašleme každou vteřinu, o kterou nás obírá. Významné

pohledy na hodinky, špitnutí „ehm, ono už zvonilo, pane profesore“. Obírá nás o čas a to nás děsně šťve. Ale máme ho hrozně rádi. Protože ON nás chce naučit. Ví, že je to nadlidský výkon, že bude potřebovat každou minutu hodiny a i VÍČ, aby nám do hlav vtlačil aspoň špetku svého oboru. a kvůli takovým jako on, kvůli těm, kteří jdou do třídy UČIT, ne jen si odvykládají svoje, nemůžu souhlasit s tímto článkem.

a pokud to vezmu úplně z opačného konce: Přátelé, profesori mají těžký život. Každou hodinu svádějí nerovný souboj proti přesile, vyzbrojené neprůstřelnými argumenty („nám se neechee“). Musí držet klidnou tvář, výraz „mám všechno pod kontrolou, nevádí mi ten požár“, a to přestože většina studentů si dělá, co chce, a zbytek možná to, co se po nich chce, ale naprosto blbě. Za každodenní války ználostí „které stejně nikdy nepoužiju“ versus přirozená lenost v koalici s naprostou ignorancí dostávají minimum peněz a maximum srdečních vad, vysokého tlaku a vlastně všech projevů stresu. Máme nad nimi navrch, je nás víc a po většinu času s nimi jen hrajeme hru „Ty jsi tady pán“.

Nechte je žít. Mějte špetku pochopení. Dívejte se na věci taky z jiné stránky, z pohledu toho druhého.

Prosím, nebijte svého profesora...

Jiří Vicherek

(pozn. autora. Ví, že tímto článkem jsem proti sobě poštal většinu studentů nejen z naší školy. Ti méně taktní si mě najdou a dají mi pocítit sílu své paže, ti inteligentnější mi napíší na vicherek@seznam.cz)

Vážený pane šéfredaktore.

Dovolte mi, prosím, abych se vyjádřil k jistým objektům posledního, tj. listopadového čísla Scarabea.

Předně se jedná o váš článek k vyučování přes přestávku. Jde sice o článek, který nabízí konkrétní argumenty a opírá se také o zákon, ovšem myslím si, že význam této věci mnoho studentů rozhodně nevybídne k aktivitě za účelem něco změnit. Jsem totiž dnes a denně svědkem situací, kdy se student místo ohrazení proti nepěknému kantorově jednání, rozhodne k mlčení zaručujícímu nepošpiněnou reputaci. Můj spolužák například uvažoval o tom, že pošle na nejmenovaného profesora inspekci z důvodu jeho nepřítomnosti ve většinové části hodiny a dále kvůli jeho nepřilíživému přístupu k výuce. Svůj čin si ale velice rychle rozmyslel. Navrhuji tedy, že jestli se chcete stavět do pozice veřejného ochránce práv studentů a člověka vybízejícího k aktivitě, zvolte si téma, jež bude někomu stát za praktickou realizací. z mého pohledu jím může být třeba otázka občanského sdružení Okna, které má velmi zásadní spojitost s vaším časopisem. Jeho členové se sice počítají ve stovkách, ale ti aktivně zapojení v řádech desítek. Tato skutečnost velmi oslabuje kvalitu jeho konání. Tím však nechci říci, že činnost Oken je špatná! Pak ovšem i v tak stěžejním dokumentu, jako jsou jejich stanovy, se objeví hrubá chyba. Tou je sdělení, že členy sdružení mohou být jen osoby zletilé (tzn. 18 let a více), ale ve výkonné radě mají zaručeno místo např. dva zástupci prvních ročníků a kvint. Tento přímý rozpor by mohl leckdo brát jako slovič-

kaření. Ovšem jestliže předseda sdružení řekne na členské schůzi, že je tam sice napsáno osoby zletilé, ale jedná se i o studenty mladší, o něčem to svědčí.

Dále by mě zajímalo, proč se v listopadovém čísle neobjevil ani řádek o listopadových událostech v letech 1939 a 1989. Připadá mi totiž, že pojmy jako svoboda či demokracie se zdají být mým vrstevníkům naprosto samozřejmé. Téměř nikdo z nich se nezabývá tím, kolik úsilí se muselo vyvinout, aby se jich dosáhlo. Irituje mě, když slyším od některých mladých lidí návrhy k návratu ke komunismu. Jejich přesvědčení není dáno ničím jiným, než nedostatkem informací na toto téma.

Děkuji předem za pozornost věnovanou těmto názorům, které mě, doufám, nepošpinily Kainovým znamením.

Jakub Sosna
Gymnázium Čs. Exilu 669

Milý pane Sosno,

nemáte ponětí, jak velice jsem byl potěšen po přečtení Vašeho e-mailu. Je vidět, že jste opravdový student, nebojím se použít spojení pan student. Je poznat, že dění kolem Vašeho okolí Vám není lhostejné a nebojíte se projet svůj názor.

Vaše kritika na můj článek je do jisté míry ospravedlnitelná. Musím říct, že se otevřeně a hrdě stavím do pozice (jak jste ji nazval) ochránce práv studentů, a myslím, že článek „Může učitel učit přes přestávku“ vzbudil takovou pozornost na několika školách v Ostravě, jaký nevzbudil už dlouho žádný článek,

který byl prezentován ve Scarabeovi. Například na Obchodní akademii v Mariánských horách ho rozmnožili a dali do každé třídy na nástěnku, což beru za velký osobní úspěch. Na naší škole jsem díky tomuto článku byl několikrát otevřeně pranýřován kantorem, ale to mě jen utvrzuje v mé pravdě. Již dlouho se stylizuji do pozice ochránce studentských práv, ale takový úspěch mám poprvé. Tedy jinými slovy si momentálně nedovedu představit článek, který by burcoval k aktivitě studentů, tímto směrem, více. Ovšem pokud máte nějaký konstruktivní návrh na článek, můžete mi ho poslat, či jej sám napsat. Výhodou Scarabea je, že je to už taková instituce, za kterou se vždy můžeme schovat v případě problémů s kantory, a funguje zároveň jako velká zbraň proti nesprávnému a nespravedlivému chování učitelů.

A konečně k listopadovému číslu: Moc mně mrzí, že se tam něco takového neobjevilo, i když jsem k tématu 17. listopadu dělal několik prací. Prostě tento fakt mně osobně a také celé redakci vypadl, a za to se můžeme jen omluvit. Je tu sice jedno ospravedlnění, a to, že Scarabeus je měsíčník středoškolský a na převratech v roce 1939 a 89 byli větší měrou podílí studenti vysokoškolští. Také to byla věc stokrát propíraná médii – snažíme se vybírat témata, která neslyšíme ze všech stran.

Děkuji Vám tedy ještě jednou za Vaši reakci.

P

O

e

t

a

***Chceš si přečíst povídky,
básně a mnoho dalšího
co jinde nenajdeš?***

***Chceš sám publikovat
a nemáš kde?
Pomůžeme ti!***

***Moderní literární server
www.poe.ta.cz***

ROZHOVOR S KAPELOU WEGET

Ostravskou skupinu Weget založili v září roku 2000 Ondřej Černý (kytara a zpěv), Daniel Poledník (basa a zpěv) a Radek Urbančík (bicí). V srpnu 2001 natočili svůj první demosnímek se třemi písněmi. V říjnu 2002 se kapela rozrostla o dalšího člena. Hry na basu se ujal Jakub Krájíček. V této sestavě vystupuje kapela doposud. V červenci 2003 a přibližně rok na to vznikly další nahrávky. Kompletní remastrované CD doplněné o bonusy vydají Wegeti v listopadu 2004. (info na: www.weget.cz)

S Wegetama jsme měli sraz někdy na začátku října, a tak se může stát, že v okamžik, kdy čtete tento článek, už některé níže zmiňované akce proběhly. Ale nemusíte zoufat. Budou další...

Běžná otázka pro začátek. Co Vás k hraní přivedlo?

Zajiic(Jakub): No já jsem hrál devět let na klavír a když bylo u nás ještě o patro níž studio, tak jsem tam jednou šáhl na basu a přejel rukou ty čtyři struny... bylo to takové atypické, ale hned jsem věděl, že není lepší nástroj na planetě. Před tím, než jsem šel do Weberu, jsem hrál ještě v Jazyku a v různých jiných kapelách.

Ondra: Já jsem chodil rok na klavír a pak jsem s tím seknul, nebavilo mě to. No a pak jsem začal nějak hrát na kytaru a už jsme s Danem zakládali "první Weget".

Radek: Mě k tomu přivedlo bubnování na lavici ...a tím pádem si mě Danek a Ondra vybrali.

Dan: a mě k hudbě přivedla chuť nebyť obyčejný flákač, asi.

Ke kterému stylu hudby se podle vás nejvíce blížíte?

D: No, asi k žádnému?

Z: My totiž ještě pořád nevíme, co pořádně chceme dělat, jakože jaký žánr. My jsme v tom taková rozhádání a čekáme, že se někde usadíme.

O: Ale už se to tvaruje.

D: No je to takový pop-hardcore-crossover.

Z: Takový pop-rock.

O: A hip hop.

D: Trochu.

Jak jste přišli na název Weget?

O: My jsme vůbec nevěděli, jak se chceme jmenovat, tak jsme vymysleli pár takových názvů, jako jsou Chlupaté hnáty, Ostnaté dráty a takové věci, ale Weget se nám z toho líbilo nejvíc, tak jsme to použili. Podle toho pak vznikla taky písnička.

D: Já mám svoji verzi, že byla píseň Vole veget a z ní pak vznikl název Weget s w. To je moje teze.

Neuvažovali jste třeba o zpěvačce, prostě si přizvat do kapely "něžnější pohlaví"?

D: Ne. To prý nedělá dob-

rotu.

Z: My bysme pak s ní museli chodit všichni ... ne najednou.

O: To i když si řekneš, že ne, tak pak...

Z: Vzniknou určité komplikace... (smích)

D: A ty jsou vždycky.

Skládáte si texty sami? Kde berete inspiraci?

D: Jo.

Z: Co nám zbývá.

O: Texty skládá vlastně teď-

ka jenom Dan.

D: Inspiraci беру v běžném životě. Z donucení mě většinou něco napadne, ve stresu. Já nejsem profík, ale prostě něco napíšu.

Z: Jednou jsme šli do studia a neměli jsme na písničku napsané ani slovo. Dan ji ve stresu nějak splácal dohromady a je v pohodě.

D: Je to nejlepší psát ve stresu.

O: Takhle jsme vlastně složili dvě písničky.

Hrajete jenom české písně, nebo uvažujete i o jiných jazycích?

O: Tak Dan už zpíval na dvou koncertech ve svahilštině, ale pořád je lepší zpívat česky.

D: Jinak se neprosadíme.

O: Není právě moc kapel, které se proslavily cizími texty. Kromě Support Lesbians a Monkey Business. Ještě HC3...od těch mám plakát v autě.

Vzpomenete si ještě na Vaši první písničku?

D: Hawai.

O: Dělali jsme to vlastně jenom já s Danem a máme to dokonce na kazetě, když jsme to kdysi nahrávali poprvé.

Z: A byl to nátěr (smích)

R: Vydělali jsme na ní první peníze.

O: Jo 35 Kč od učitelky z hudebky.

Máte nějakou zkušebnu?

Z: Máme zkušebnu u nás doma ve sklepě.

O: Spíš to je takový obýváček.

Z: Ale vypadá fakt dobře.

Chystáte v nejbližší době nějaké koncerty?

O: Teďka jsme nahrávali, tak jsme to nijak zvlášť neřešili, ale první koncert, co má být, je v Třinci 13. listopadu. Někdy začátkem prosince nebo koncem listopadu bychom měli hrát v Ostravě. Tady jsme už nehráli (kromě menších akcí) asi od jara minulého roku. Jinak budeme předskakovat Vypsanou Fixu – 19.11. v Opavě a v Os-

travě 18.12. (Marley). Chtěli bysme udělat něco jako turné po středních školách, protože přímo do klubu nepřijdou všichni, ale v té škole jsou rádi, že se nějak ulijou z hodiny. Nažnou je do tělocvičny a tím pádem je může začít bavit muzika, kterou hrajeme, a můžou přijít i na koncert. Takže se těšte...

D: Weget přichází!!!

Připravujete 3. demo-nímek?

O: Teď jsme dotočili další tři věci, bude na něm celkem asi osm písní. V listopadu to dáme dohromady a budeme to prodávat na koncertech za symbolickou cenu, takže si myslím, že si naše CD koupí pár lidí, doufám. Děkuju... A hlavně až se rozjede web, tak bude objednávka na internetu.

Máte nějaké stále fanoušky?

O: Hlavně Petřkovice.

R: Za mnou jezdí i autobus (smích).

Jakou posloucháte hudbu?

Z: Toho je pestrá škála. Moje nejoblíbenější jsou RHCP a J.A.R.

O: Já jsem začal u Nirvany, kdysi v 15-ti letech, pak to šlo někam k Red Hot Chilly Peppers, do těch jsem se úplně zamiloval.

Z: Pak ses vrátil k Dádě Pastrasové.

O: Ne, ne, ne, to až potom, ale pak to byly hodně „Rej-

dži“, no a všechno kolem toho, teďka třeba poslouchám Incubus.

Z: To je super.

D: Začalo to Nirvanou, Guano apes pak S.O.A.D., RATM, HEY no a teď je to všechno od taneční hudby, hip hopu až po HC. Prostě začínám poslouchat všechno.

Co české vody?

R: Na to jsem tady já. Hlavně Kabát, Landa, Wahnout...

Z: Wahnout se líbí nám všem, ale všichni nesnášíme Štefana Margitu.

R: Ale zato Hanka Zagorová je z Petřkovic.

Zpěvačky?

O: Polka K. Nosowska (HEY) a ze starších Rotrová.

R: Britney Spears.

D: Mě uchvátila Björk. Ta je skvělá.

Z: Zpěvačka z Guana Apes.

Kam se chodíte bavit?

Z: Do Pecivála, to je moje domácí prostředí. Nebo Mirror je v klidu.

O: Dejme tomu do vybraných klubů na Stodolní.

D: Nebo do Parníku.

Z: Parník je drahý.

D: Kdysi to byl Prostor a Ěčko, ale to už nás nějak přestalo bavit. Občas ale zajdem.

Z: Já jsem se na Prostoru poprvé opil.

O: Lepší je bavit se s kámošema, než krygle obíjet o hlavy a tak.

R: Do Koruny.

D: Haha. Takže to tam dejte...

Co škola?

Z: Já jsem po pěti letech dodělal střední, no a teďka už pracuju. Na výšku se chystám tak příští rok, ale až otevrou nějaký pořádný obor, třeba zvuk.

R: Já jsem po pěti letech na střední pořád a doufám,

že tam budu už jenom rok. A jsem na dopravní.

D: Já jsem čistý, čtyři roky průmyslovky a teď jsem na pracáku.

O: Já jsem ze základní školy šel do Bohumína na střední odbornou školu mechanik-elektronik, čtyřletý obor, a tam jsem to...

Z: Nedával...

O: No, rozhodl jsem se, že to už radši nebudu riskovat, tak jsem přestoupil na „Jíz-dárnu“, ale tam měli bohu-žel jenom tříletý obor, teď jsem ho ukončil výučním listem, no a teď jsem v Kun-čicích na nástavbě. Takže si dodělám maturitu a doufám, že to vyjde. Na výšku bych rozhodně nešel na elektro, spíš na nějaký humanitní

obor.

Zážitky ze studentských let?

Z: Já mám, ale ne ze školy. Jednou jsme na zkušebně podladili kytary a zjistili jsme, že to má super zvuk.

D: A že to je možná lehčí a má to sílu.

Z: A tak jsme v tom duchu prostě dělali dál...

Jaký si myslíte, že bude Váš život za 10 let?

D: Já budu slavný hudebník a producent.

O: Já nevím, co bude zítra.

D: Ondra neví, co bude zítra a Radek chce být řidič auto-busu (smích).

Z: Já za deset let budu muset někde pracovat, ale

určitě bychom chtěli, aby to někam vedlo a aby to prostě mělo smysl a zúročilo se naše snažení.

A už se Vám to nějak zúročilo?

O: No jo, určitě. Duševně. Možná. Ale jinak asi ne.

Z: Prostě nás to baví.

D: Myslím si, že na naše roky jsme dobří.

Číslo bot?

D: 43.

Z: Devět a půl.

O: Nemáš devět a půl, máš to samé co já 45.

Z: 47.

O: 45 - jsi se zbláznil!

Z: Tak ukaž!

O: Ale to není 45, ale 44.

Z: Já jsem si včera kupoval boty a mám 47!

O: Ty máš fakt nějaké lopaty...

Ted' bych se zeptala na jednu otázku každého z Vás:

Danku, co děláš, když zapomeňš text?

To se mi stalo jen párkrát, ale já to vždycky nějak ob-kecám nějakými slovy, co nejdou rozumět, to je ta

svahlišťina.

Radku, vzhledem k tomu, že se mi bicí jako nástroj dost líbí, zajímalo by mě, kde ses na ně naučil hrát?

Doma v garáži a základy mě učil Ondra a Dan. A bylo to asi v osmé třídě.

Jakube, chtěla bych slyšet tvoje první dojmy, když ses v roce 2002 přidal k téhle partě? A nešetři je.

No, první dojmy byly dobré, ale pak už... (smích).

Ale jako v pohodě, oni měli takovou petřkovickou ko-munitu a já jsem byl hošík z Mariánek, který to pě-kně naboural, rozvrátil, no a teďka se to už dává nějak dohromady.

Ondro, mluvili kluci pravdu?

Já jim věřím. Myslím, že jo.

Chtěli by jste ještě něco vzkázat svým fanouškům, popřípadě těm, co o Vás ještě neslyšeli?

Z: Ať si nás přijdou poslechnout.

O: A ať jsou hlavně trpěliví vzhledem k našemu webu. Ať tam zkoušejí chodit ještě tak dva roky a možná se to rozjede.

D: Pálení CD podporuje hudbu!

MYŠka Davidová
a Hana Brožková

Aktuální sestava kapely WEGET:

Daniel Poledník – panDan (zpěv)

Ondra Černý – Ócé (kytara)

Kuba Krajíček – Zajiic (basa)

Radek Urbančík – Radek z Wegetu (bicí)

Rádio plné hvězd

V Orionu to stále žije! V programu Radia Orion uslyšíte kromě české a zahraniční hudby pro radost, aktuálního zpravodajství a řady soutěží, také ty nejvýznamnější osobnosti a největší české a slovenské hvězdy kulturního, společenského i sportovního života. **Atraktivita vysílání Orionu roste!**

PÁN PRSTENŮ THE LORD OF THE RINGS

Psát o tomto filmu a myslet si, že mě dvě třetiny z vás nebudou chtít přinejmenším ukřižovat, je nesmysl. Odpůrci tohoto filmu si mého článku možná všimnou a na pár chvil budou mít zase koho kritizovat, protože o LOTRovi už bylo řečeno až moc a neměla bych je s tím více obtěžovat. Naopak fanouškům a skalním příznivcům nemám co říct. Stejně už ví snad vše, co se dá zjistit... Takže jedině, co vám zbývá, je své momentální nadšení či antipatii potlačit, přidat se ke střednímu proudu a zpříjemnit si chvíli čtením o něčem tak všeobecně známém.

Já sama patřím ke skalním příznivcům a to je vlastně jeden z důvodů, proč se pouštím do tohoto už tolikrát omílaného tématu. Když před necelými osmi lety přišly z daleké země zvané Nový Zéland zprávy o tom, že režisér Peter Jackson (dále jen PJ) chystá zfilmování už tak kultovní knihy, nikdo tomu nechtěl věřit. Tedy nikdo, v té době po Zemi chodili pouze příznivci Tolkienových děl v knižní podobě, kteří nechtěli věřit tomuto režiséru (Viděli jste někdo něco z jeho předchozí tvorby? Auu!). Kromě fandů tu byly ještě dvě skupiny: filmový fanatci a naprostí analfabeti (nerada se přiznávám, ale já k nim patřila). Dílo se ale povedlo víc než by všichni očekávali. PJ se několikrát pořádně zapotil při hledání distribuční společnosti, ale tři filmy byly stejně během dvou let natočeny. Byly spotřebovány tuny protetiky, což je materiál, který se používá na výrobu masek, vznikla nová studia, nový „Hollywood“ a filmový průmysl se posunul o značný kus dopředu. Z herců se stali přátelé a během tří let byly postupně vpuštěny do kin tři nádherné filmy, o kterých jednou budu moct říct příštím generacím: „Já byla u toho. Tedy víceméně.“

Během těch tří let také PJ se svým štábem broulal zdi a měnil názory a přesvědčení mnoha filmových akademií po celém světě, a výsledkem celého jeho snažení bylo loňské předávání Oscarů, kde získali jedenáct ocenění. (Bohužel se na ceremoniál přestalo dát po dvou hodinách dívat. Tedy pokud vám jako mně trhal srdce pohled na znechucené nominované velikány jako Clint Eastwood), a proč proboha o LOTRovi mluvím právě teď, kdy uplynul rok od premiéry posledního dílu? Jednoduchá odpověď. Byly Vánoce a jako každým rokem kolem Vánoc vychází speciální rozšířená verze na DVD.

Když vyšlo rozšířené vydání Společenstva, o DVD se toho tady ještě mnoho nevědělo, ale myslím, že dnes už s tím velký problém většina z nás nemá. LOTR vždy vychází na čtyřech discích, dva filmy a dva bonusy.

Společenstvo obsahuje něco přes 30 minut přidaných scén. Rozdíl mezi ostatními filmy a Lotrem je v přidaných scénách jednoduchý. Nejde jen o „vsazení“ nových kapitol do filmu, ale o nový sestřih a celkové zpracování. Vlastně něco jako režisérské verze, které někdy můžete vidat u jiných, dnes už klasických, filmů v kinech. Společenstvo má vlastně zcela jiný úvod, strávíme o mnoho delší dobu v Hobitíně, také se dozvíme více o elfech v Caras Galadhonu, o Aragomovi a jeho osudu a vůbec celé Společenstvo zachází do ještě větších podrobností Tolkienovy fantazie. Jako zážrakem ale film není rozvláčný, naopak funguje ještě lépe. PJ a jeho vypravěčský talent se tu projevuje vši silou. Vůbec já si myslím, že rozšířená verze Společenstvo prstenu je nejlepším filmem trilogie.

O Vánocích roku 2003 vyšly Dvě věže. Dvě věže jsou o 42 minut delší a narozdíl od kinoverze podstatně schůdnější. Jestli jste v kině měli občas u druhého filmu potíže s tím, jestli to není trochu dlouhé (on prostřední díl je prostřední díl), tak rozšířená verze je teprve dlouhá, ale naštěstí jen co se týká stopáže. V kinoverzi se občas některé vztahy mohly zdát nejasné a nudné, DVD zase rozpitvává vše do maličkostí a nějakým zážrakem to filmu zase není vůbec na škodu, naopak to přidává intenzitu vyprávění. Dále se dozvíme podstatně víc o lidech ve Středozemí a objasní se vše kolem kontroverzního chování Faramira. A například ochutnávka hereckého výkonu úctyhodného Johna Nobela alias správce Gondoru Denethora vás dokonale přiláká na Návrat krále.

A tentokrát už je to tady. Vyšla poslední rozšířená verze, Návrat krále. Ovšem kolem třetího dílu byly nejrůznější problémy. Do kin měl jít film o délce téměř čtyř hodin, což se ale nelíbilo distributorům (a asi měli pravdu, i ty tři hodiny, ač v pohodlných sedadlech, byly hodně), takže pár týdnů před premiérou šel Návrat krále do střížny a PJ s ním. Na zemi skončily takové scény jako zlomení Sarumana, boj Gandalfa s Pánem Nazgúlů nebo Domy uzdravování. Filmu to až tak neuškodilo, běžný divák nic nepoznal, znalec Tolkiena trochu trpěl, ale věděl, že se svého dočká na DVD. Jen co se týče scény Sarumana našel se jeho představitel Christopher Lee. Tato část měla totiž být už ve Společenstvu, pak PJ přišel na to, že se tam nehodí, slíbil ji do Dvou věží, ale zase to nevyšlo, a když byla vystřižena i z Návratu krále Ch. Lee odmítl přijít

na premiéru filmu. Prý tam nemá co dělat, když ve filmu ani nehraje. Musím ale uznat, že je to škoda. Tahle sedmiminutová scéna má hodně do sebe, umocňuje zážitek sledování palantíru a při monologu Sarumana vás napadne jenom: „Proč to muselo ven?“. a hlavně vás to utvrdí ve výběru herce. Lee je prostě excelentní. Už jsme si všichni zvykli, že v každém filmu si nějakou tu miniroličku (tzv. cameo) stříhne i režisér, i tady, pokud se budete pozorně dívat, zahlédnete PJ mezi korzáry.

Dobytí lodí v přístavech je totiž další scénou, která nás opustila ve střížně a znovu našla později. Celé DVD má spoustu přidaných či úplně nových scén, taky je o 48 minut delší. Já vám nechci kazit pocit překvapení. Je pravda, že pokud kinoverzi neznáte téměř dokonale, nemusíte si změnit ani všimnout, tak skvěle do filmu pasují.

Už jsem zmínila, že rozšířené verze mají čtyři disky, ty další dva obsahují hodiny a hodiny bonusů. U Společenstva mi trvalo týden, než jsem je všechny shlédla. Náš profesorský sbor mi odpustí,

ale taky jsem na to musela na týden onemocnět. Ale stojí to za to. Tohle nahlédnutí do filmařské kuchyně je zábavné a poučné. a umožňují nám ho právě „dévěděčka“. Jen si říkám, kolik Quentinů Tarantinů tímto způsobem bude chtít vzniknout. Pán prstenů je skvělý film a je mi jedno, jestli někteří tento názor se mnou nesdílejí. Celá trilogie se zapsala do historie filmu, tak jako před lety George Lucas s Hvězdnými válkami. Jacksonova WETA je novodobým ILM a nikdo to nemůže popřít. Pán prstenů je to, co mě přivedlo k filmu a já můžu říct, že jsem mu za to vděčná. Teď vše skončilo a z Tolkiena mi zůstalo jen každoroční čtení jeho nádherné fantazie. Život jde ale dál. Filmy se točí pořád a PJ si teď na tom místě zvaném Nový Zéland hraje s obří opicí. King Kong půjde do kin přesně v tuto dobu za rok. U nás snad 15. 12. 2005

A já vám můžu slíbit, ať už jste fanoušek či odpůrce, s Pánem prstenů je šmítec a já už s ním nebudu nikdy otravovat. (Jen mi držte palce na promítání celé trilogie, celková stopáž je asi 654 minut...).

Petra Mařáková
Připomínky a jiné informace na adrese
Marakova.Petra@seznam.cz

ŽIVOT A DÍLO ZUZANY NAVAROVÉ

Je to jen pár týdnů, co zemřela tato talentovaná písničkářka, skladatelka a hlavně pozoruhodná textařka. Svou hudbou dokázala lidem předat obrovské množství pozitivní energie, zároveň je však uměla donutit přemýšlet.

a bolest pomohl tolika lidem nahoru... Česká hudební scéna dostala opravdu velkou ránu pod pás. a všichni si můžeme jen přát, aby se objevil zase někdo podobný s tak obrovskou chutí žít.

Další ocenění

-v r. 1991 jí udělil Český hudební fond titul NEJLEPŠÍ LIBRETISTKA ROKU 1990
- v roce 1993 byla navržena hudební kritikou na cenu GRAMMY v kategorii zpěvaček
- ŽLUTÁ PONORKA v r. 1999 (cena udělovaná každoročně Periskopem, společenstvím nezávislých novinářů)

Zajímavosti :

Těžká nemoc ji trápila už někdy od devatenácti let, ale vše do poslední chvíle tajila i před svým nejbližším okolím.

Hudba Zuzany Navarové de Tejada zněla i v inscenacích Sevillský svůdce aneb Kamenný host v Národním divadle v Praze či ve Vytetované růži v Divadle v Reznické.

Napsala hudbu k filmu Michaely Pavlátové Řeči, řeči, řeči, který byl roku 1993 nominován na Oskara

Učila se dokonce i čínsky, lákala ji ta složitost Koa - strom z deštného pralesa, ze kterého se vyrábí hudební nástroje

Hana Brožková

Zuzana Navarová de Tejada (provádala se totiž za Luise Tejadu) se dostala do povědomí široké veřejnosti v osmdesátých letech, tehdy ještě jako studentka Filozofické fakulty Univerzity Karlovy oborů čeština a španělština, když společně s Vitem Sázavským a Zdeňkem Vřeštálem založili Nerez, později jeden z nejslavnějších folkových souborů u nás. V roce 1982 a 1983 získali hlavní cenu festivalu Porta a Zuzana Navarová obdržela samostatně ve stejných letech cenu Vokalízy. Přesto jí nepřestalo lákat kouzlo Kubu, dělala všechno proto, aby se na ní dostala jako stážistka havanské univerzity. Naštěstí se jí to povedlo. Bylo jí dvacet dva let, chodila na večírky, pila výborný rum, kouřila černý tabák a otevírala se karibské hudbě. Ačkoli na většinu lidí působila jako člověk, který se nehoní za penězi, společenskou prestiží a úspěchem, měla i toto období ve svém životě. Tím si snad prošel každý umělec. Dokázala změnit svůj vztah k alkoholu - rum vyměnila za zelené čaje, a ctižádost začala považovat za vlastnost, která může vést k záhubě.

Spolu s Nerezem nahrála desky Masopust, Na vařený nudli, Ke zdi, nebo Stará láska Nerez a vy. Rozhodujícím impulsem k sólové dráze se stalo vydání alba Caribe (1992), kde španělsky nazpívala písně svých oblíbených latinskoamerických autorů. Pak už byl jen krůček ke spolupráci s kolumbijským kytaristou Ivánem Gutiérrezem. Vznikla další alba (Zelená vrba, Tres) a nikoho už nepřekvapilo její plynulé přecházení v písních z češtiny do arabštiny, španělštiny, nebo později romštiny. Nikdy nenapsala žádný španělský text. „Textování je natolik intimní proces, že

k tomu člověk skutečně potřebuje mateřský jazyk, aby dokázal přesně formulovat to, co potřebuje“

Po odjezdu Guttiéreze se dostala do kapely Koa, se kterou získala za Barvy všechny ceny české Akademie populární hudby v žánru folk (ceremoniálu se nezúčastnila, raději hrála se skupinou v brněnském klubu). Když se začal více prosazovat romský muzikant Mário Bihári, latinskoamerických motivů začalo ubývat, ale Zuzana Navarová byla zase obohacena o nové hudební zkušenosti. Poslední cd dostalo název Šantidévi (bohyně míru) a Zuzana se opět ocitla mezi nominovanými na Anděla.

Poslední produkt, na kterém můžeme slyšet její hlas, je Nebe počká, kde je jako host Karla Plíhala. Paradoxně nebe nepočkalo.

Opuštěme na chvíli osobitou tvorbu a podívejme se, co jiného dokázala. Navždy si ji bude mnoho lidí spojovat s Radúzou, kterou objevila pro naši hudební scénu v roce 1993 doslova na ulici. Pomohla ji natolik, že již za tři dny byla Radúza představena publiku v pražské Lucerně na koncertě s názvem „Konec české kultury - ne!“. Dále produkovala dvě alba rómské zpěvačky Věry Bílé. Před skoro deseti lety stála u založení nadace Život umělce, pomáhající začínajícím umělcům a seniorům v obtížné životní situaci.

Nepřestává mě udivovat ironie života. Člověk, který šel do sebe a už se nevrátil k alkoholu, stejně nakonec byl svou minulostí dohnán. Církhóza jater je ve většině případů spojována s pitím. Nezemřela jen osobitá zpěvačka, ale živel, který přes svoje trápení

LEGENDA GUNS N' ROSES

ANEB JAK VYPADALY PERLY ROCK'N'ROLLOVÉ DEKADENCE

Druhá polovina 80.let byla bez nadsázky vrcholným obdobím rocku a pop-metalu. Kapely jako Bon Jovi či Poison vládly hitparádám se svými líbivými melodiemi, bezstarostným texty a sladkými úsměvy. Právě v této době přišli na scénu Guns n' Roses. V žádném případě to nebyli hodní hoši, právě naopak - byli bohémští, utápěli se v alkoholu a drogách. Kytaristé Slash a Izzy Stradlin soupeřili v divokých riffech, bubeník Steven Adler a baskytarista Duff McKagan drželi uvolněný rytmus, zatímco se Axl Rose svým neopakovatelným projevem vyzpíval ze svých problémů. Jejich hudba byla tvrdá, surová, vulgární, podpořená energickými vystoupeními a Axlovým charismatem, měla prostě vše, co má hard rock a heavy metal mít.

Kapitola první: Appetite for Destruction

Debutové album Appetite for Destruction se dostalo na pulty prodeje v roce 1987. Právým trhákem se ale stalo až téměř po roce, když hudební stanice MTV zařadila do svého programu videoklip k písni Sweet child o' mine. Singl i album se okamžitě vyšvihli na první místa všech světových hitparád.

Kapitola druhá: Use your Illusion

Mohutnými koncerty podporovali Guns' svou popularitu a hlavně rebelskou image. Nikdo nikdy nevěděl, zda budou schopni odehrát večer své vystoupení, co vše zničí na následné after-party, či zda přežijí svou drogovou závislost. Ale oni jeli dál a měli miliony fanoušků po celém světě. Skupina brzy začala uvažovat nad dalším albem. Nikdo nechtěl pouze kopírovat veleúspěšné „Appetite“, a nový obraz Guns' si vzal na starosti frontman Axl Rose. Datum vydání očekávané desky se několikrát odkládalo. Výsledek studiové práce byl ale ohromu-

scarabeus 14

jící. V září roku 1991 vyšly najednou dvě desky – Use your illusion i a II s 30 novými písněmi. Neuvěřitelně se stalo skutečným, desky byly vyváženým celkem s mocnými kytarovými songy i působivými baladami. Velkolepost skladeb umocňovala dechová sekce, smyčce, klavír a vokalistky. Guns n' Roses najednou nehráli jen ušmudlaný metal, teď to bylo umění a překvapivě v něm byli úspěšní. Nejširší veřejnost oslovili epickou trilogií z písní Don't cry, November rain a Estranged. Jenže právě tímto se nastrovala krize uvnitř kapely. Skladby byly výhradně Axlovým dílem, který také své megalomanství promítl do jejich videoklipů. Zbytek kapely mu nemohl odpustit způsob jakým měnil styl skupiny. a on sám již považoval Guns' pouze za svůj doprovod. Se vzrůstajícími rozpory se kapelu rozhodl opustit kytarista Stradlin, s ním skupina ztratila nadaného hitmakera. Na mohutném turné k propagaci desek, pak Guns' alespoň na dva roky utlumili přicházející krizi.

Kapitola třetí: Nevermind

Ačkoliv byli Guns' s dvojalbumem Use your Illusions veleúspěšní, jen těžko s ním mohli čelit novým trendům 90.let. Objevovaly se stále nové kapely a zlom přišel s Nirvanou a jejich deskou Nevermind. Tímto nastolili mnohem jednodušší, punkový styl. Guns n' Roses najednou vypadali se vším tím cirkusem kolem nepatříčně.

Kapitola čtvrtá: The Spaghetti Incident?

Axl Rose, který se ve skupině změnil v diktátora, se chtěl na výslunní vrátit s albem punkových předělávek z roku 1993 The Spaghetti Incident? Desce se dostalo několika kladných ohlasů z řad kritiky, ale půvab originality se pomalu vytrácel. Skupina zabředla do tvůrčí krize, ze které se již

nikdy nedostala.

Jak léta plynula ohlášená deska Guns' se dále a dále odkládala. i když skupina s názvem Guns n' Roses stále existuje, ta „pravá“ se již dávno rozpadla. V současné době se Slash a spol. věnují projektu Velvet Revolver. Axl Rose se vytratil z hudební scény, avšak jeho pověst frustrovaného, šíleného, ale citlivého génia mu už zůstane.

Letos se nám naskytla výborná příležitost posoudit jejich hudbu s odstupem více než deseti let. To, že se na Guns n' Roses nezapomnělo dokládá fakt, že se deska s prostým názvem Greatest Hits dostala až na třetí místo prodávánosti americké Billboard Chart. Na kompilaci najdeme opravdu všechny největší hity, které mapují veškerou existenci skupiny, a osobně ji mohou pouze doporučit, protože Guns' se svým nadčasovým zvukem mohou oslovit stejně dnes jako o generaci dříve.

Radka Klimíčková

VELVET REVOLVER - CONTRABAND

Bývalí členové Guns n' Roses pašují přes hranice dnešního vkusu poctivou a syrovou tvrdou hudbu – zkrátka kontraband.

Klasický hard rock je mrtvý. Zavražděn grungem a punkem na začátku devadesátých let, spálen na popel kremačním plamenem sílící komercializace a rozprášen do čtyř světových stran za přihlížení mnoha právě se rodících žánrů. Jeho protagonisté se vesměs předávkovali, zabil je pád z výšin piedestalu vlastního ega, nebo přinejmenším vyměkli, vydali se jiným směrem a zpravidla se při tom ještě stačili ostříhat.

Projekt Velvet Revolver tak působí jako menší mauzoleum a v roce 2003 s velkým předstihem opatrně vydaný singl **Set Me Free** pak jako škrábání na víko rakve. Jenže rockeři divte se, našlo se dost příznivců staré školy, kteří to víko svými odezvami pomohli odvalit, a po americkém turné, které sklídilo velmi pozitivní kritiky, tak Velvet Revolver vydávají své první album

Contraband.

Tedy - první album...? Po odkrytí vrstvy balzamovacího roztoku zjistíte, že zpěvákem téhle formace je **Scott Weiland** ze **Stone Temple Pilots**, jedné ze dvou kytar se chopil **Dave Kushner** z (pro mě zcela neznámých) **Wasted Youth**, ale především: mozek i srdce této skupiny tvoří ta méně labilní část bývalých **Guns n' Roses**, jmenovitě **Slash** (kytara), **Duff McKagann** (basa) a **Matt Sorum** (bicí). Takže navrátilí veteráni, žádný (úplně) umělý produkt zatěšňující škvíru na trhu, a rozhodně ne žádný debut...

Prakticky ihned po jeho objevení začala média (a hlady vymírající konzumenti kvalitního rocku) považovat projekt Velvet Revolver za mesiáše „jediné pravé hudby“ a právoplatnou reinkarnaci legendárních Gunnerů. Současný paskvil, který si název Guns n' Roses drží jen silou vůle a copyrightu, už totiž slibuje „novou“ desku skutečně hodně dlouho a příhodný název **Chinese Democracy** dává tušit, kdy se jí asi tak dočkáme... Na splnění přání značného počtu fanoušků, kteří se podepsali pod petici, aby už Guns raději nikdy nic nevydávali a zachovali si alespoň trochu tvář, je pozdě a **Axl Rose** se vytratil tak dokonale, že není slyšet ani jeho snový šepot uraženého me-

galomana o znovudobytí rockové scény. Takže oči těch z rockerů, kteří ještě stále doufají v návrat „zlatých starých časů“, se obrátily k Velvet Revolver jako k poslední linii obrany svých „ideálů“ (sex, volnost, drogy...sex?), která nesmí zklamat, nesmí padnout. a která kupodivu nepadla...

Contraband totiž (jen s docela přiměřenou špetkou přehánění) zní jako debut Gunnerů **Appetite for Destruction**, ale už pro dospělejší rockery. Pro neznalé: „znít jako Appetite for Destruction“ = znít zkrátka přelomově; „pro dospělejší rockery“ ≠ pro senilní rockery.

Contraband je velmi dobrá deska a publikum na ní Velvetům odpustí prakticky cokoli jenom proto, že vůbec něco takového konečně vyšlo, jenže... Jenže to má svá jenže. a zejména pak jedno z nich, jmenovitě jistý Scott Weiland, je tak trochu na pováženou. Weiland je „bývalý“ narkoman, což je u rockových zpěváků malé ilegální plus, ale také, a to především, přišel ze **Stone Temple Pilots**. a Stone Temple Pilots byli hodně dobrou skupinou, jenže hodně dobrou grungeovou skupinou.

Nepochybuji o tom, že když už Weiland prošel dost tvrdým a dlouhým „konkurzem“ (zachyceným kamerami hudební televize VH1), tak členové Velvetu přesně věděli, co vlastně hledají. Ale každopádně to byl značně nejistý krok. a vyšel vlastně? Těžko říct. Hard rock má všeobecně tu nevýhodu, že ve srovnání s naprostou většinou ostatních žánrů je nezvykle složitý/komplexní a na první poslech nemá u dnešního posluchače šanci uspět. a podvědomý pocit „tady něco nesedí“, vyvolaný právě frontmanovým grungi se blížícím projevem, to jen posiluje.

Ale! Rozhodně vám nedoporučuji hned po prvním poslechu typu „tohle přeskočím...tohle taky“ Contraband s leskem v oku darovat vašemu nejhoršímu nepříteli. Past by jaksí nemusela sklápnout, ba co víc, ona by se mu tahle deska ještě mohla docela líbit. a zdaleka by přitom nebyl sám...

Hudba je to totiž zatraceně dobrá. Hned pekelně rychlý rozjezd **Sucker Train Blues** jasně ukazuje, že energičnost ve skutečnosti není synonymem pro pouhé udržení posluchače vzhůru, jak nám vytvále předvádí nemálo kapel hrajících rádobu progresivnější styly. Následující **Do It For The Kids** zaprodává trochu rychlosti výměnou za více prostoru jak pro Weilandův hlas, tak pro symbiotický organismus Slash-a-jeho-kytara, který celému albu s přehledem a zcela zaslouženě dominuje právem a schopnostmi jednoho z nejlepších kytaristů světa. Postupný přechod do pracovního tempa se na skladbách projevuje

spíše pozitivně, trochu spornější už to ale je se třemi baladami, které tato nahrávka obsahuje. **You Got No Right** je spíše časově neurčitá, než nadčasová. **Fall To Pieces** se po daleko lepších **Set Me Free** a **Slither** stala singlem z docela záhadných důvodů. Celou desku uzavírající **Loving The Alien** je pak sice o třídu lepší, ale při jejím poslechu vám spíše než „balada“ přijde na jazyk jen mírně pejorativní „ploužák“. i kdyby šlo o zcela špatné skladby (což nejsou), tak to ale takové kousky jako grungeově-kytarový nářez **Headspace**, pomalu i mainstreamová média dobývající **Slither**, nebo jedna z nejtvrdších a nejlepších skladeb **Illegal i Song** v poklidu zachrání a spolu se Slashovými výkony a celkově lehce sentimentálním, ale perfektně syrovým zvukem celého alba zajistí, že si posluchač stejně nakonec ještě bude pochvalovat, jak že to celé šlápe.

Velvet Revolver zkrátka hrají brilantní hard rock a jasně tak dokazují, že to, co se u tohoto žánru jeví jako posmrtná ztuhlost, byl ve skutečnosti jenom zimní spánek.

Adam Křoupal

PROGRAM KINA ART NA MĚSÍC ÚNOR 2005

1.2. - 2.2. v 17 a 19,30 hodin Vstupné 70,- Kč

USA 2003

Collateral

Režisér Micheal Mann vytvořil mistrovský film, ve kterém náhoda svede dva muže v nesprávný čas na nesprávné místo.

Hrají: Tom Cruise, Jamie Foxx

3.2. Klub náročného diváka v 17 a 19,30 hodin

Vstupné pro členy KND 60,- Kč a pro nečleny 80,- Kč

Velká Británie 1979

Život Briana (Monty Python's Life of Brian)

Mistrovská satira na organizované náboženství a radikální politické ideologie.

Režie: Terry Jones

Hrají: Terry Jones, Graham Chapman, Michael Palin, John Cleese

4.2. - 9.2. v 17 a 19,30 hodin Vstupné 70,- Kč

ČR 2004

Milenci a vrazi

Filmový přepis slavného románu Vladimíra Párala. Vraždí, protože milují. Milují, až by vraždili.

Režie: Viktor Polesný

Hrají: Ondřej Vetchý, Jiří Langmajer, Zlata Adamovská, Zuzana Norisová, Veronika Žilková

10.2. Klub náročného diváka v 17 a 19,30 hodin

Vstupné pro členy KND 60,- Kč a pro nečleny 80,- Kč

Ozvěny famufestu 21

To nejlepší z festivalu studentských filmů ve spolupráci s filmovou a televizní fakultou Akademie múzických umění v Praze.

11.2. - 16.2. v 17 hodin Vstupné 70,- Kč

Velká Británie, Lucembursko 2003

Dívka s perlou (The girl with a pearl earring)

Krása inspiruje vášně. Výjimečná možnost shlédnout výjimečný film, který byl uváděn na MFF v Karlových Varech 2004.

Režie: Peter Webber

Hrají: Scarlett Johansson, Colin Firth

11.2. - 16.2. v 19,30 hodin Vstupné 70,- Kč

Španělsko, V.Británie, Itálie 2003

Carmen: Divoká vášně

Strhující příběh lásky a žárlivosti ve vynikajícím hereckém obsazení.

Režie: Vicente Azanda

Hrají: Diaz Vega, Leonardo Sbaraglih

17.2. Klub náročného diváka v 17 a 19,30 hodin

Vstupné pro členy KND 60,- Kč a pro nečleny 80,- Kč

Velká Británie 1966

Zvětšenina (Blow Up)

Zlatá palma 1967 v Cannes. Mladý fotograf, kterému se podaří zachytit tajemnou situaci bloudí nočním Londýnem, navštíví rockový koncert Yardbirds, přichází na party, avšak nenachází nikoho, s kým se může podělit o tajemství.

Režie: Michelangelo Antonioni

Hrají: David Hemmings, Vanessa Redgrave, Jane Birkin

18.2. - 23.2. v 17 a 19,30 hodin Vstupné 70,- Kč

Premiéra

Španělsko 2003

Hlas moře (Mar adentro)

Horký kandidát na letošního Oscara za nejlepší zahraniční film.

Režie: Alejandro Amenábar

Hrají: Javier Bardem, Cola Dueñas

24.2. Klub náročného diváka v 17

a 19,30 hodin

Vstupné pro členy KND 60,- Kč a pro nečleny 80,- Kč

Nový Zéland 2001

Pán velryb

Mladá dívka, která se nebála postavit proti minulosti a změnila přítomnost. Film získal řadu ocenění a slavil úspěch v celém světě.

Režie: Niki Caro Hrají: Krisha

Kastle-Hughes

25.2. - 28.2. v 17 a 19,30 hodin

Vstupné 70,- Kč

Premiéra Mládeži do 18 let nepřístupno! Francie 2003

5 x 2

Jeden z nejvýznamnějších evropských režisérů François Ozon (8 žen, Bazén, Pod pískem) se zaměřil v tomto filmu na 5 nejsilnějších životních okamžiků mladého páru. Natočil ho velmi originálním způsobem. Štěstí, neštěstí, láska, manželství, naděje...

„...jeden z nejlepších filmů roku 2004 a také jeden z nejpřevratnějších,“ Alaon Grasset, Le Parisien.

Vždy v sobotu a neděli ve 14,30 hodin Představení pro celou rodinu

5. a 6.2. **Motýl** – příběh pařížské dívenky Vstupné 55,- Kč

12. a 13.2. **Harry Potter a tajemná komnata** Vstupné 35,- Kč

19. a 20.2. **Harry Potter a kámen mudrců**

Vstupné 35,- Kč

26. a 27.2. **Harry Potter a vězeň z Azbakanu** Vstupné 35,- Kč

Náš mediální partner

ZAMYŠLENÍ NAD?

Na lavičce se tvořily obrázky namalované ranní rosou. Hledala jsem za nimi něco jiného než mrazivou dámu, co objímá lavici jako břechťan a kousek po kousku se přibližuje k mému ztuhlému tělu, aby ho svými drápy pohltila. Pomaloučku usychám žízní. Za sklenku vody nebo pleskačku rumu (i když po včerejší noci raději za tu vodu) bych dala zámek z mramoru, tuny zlata i prstýnek od Arabely. Bohužel tohle všechno je zamčené na dně velké truhly, ke které já přístup nemám. Mám pocit, jako bych se kymácela ze strany na stranu, ale není to vánkem, který si pohrává se spadáním listů, ale tebou. Sedíš na protější straně a usmíváš se na mě. Avšak není to úsměv svůdce osamělých žen, které se toulají po parku a mazlí se s každou jeho lavičkou, ale úsměv, který jako by říkal: „To JÁ mám ten klíč, a ty máš hovno!“ Oči, které jsou dokresleny modrými kruhy jako z komiksu, se snažím zařadit někde tvůj obličej. Schováváš si ho pod rouškou nespravedlnosti, abych náhodou nepoznala, že jsi falešný a nade mnou nadřazený. Ale tohle já už dávno vím. Ví, že když na mě křičíš, posloucháš, jaký máš v ozvěně hlas, a dokonce taky ví, že když si strkáš ruku do kalhot, nemyslíš na mě, ale opět jen na sebe! Už tolikrát jsem se snažila odvrátit od tebe tvář, ale jsi jako můj černý stín, na který na každém rohu narážím. A i když zakopu tvůj přízrak hluboko pod zem tak, abys nenašel už nikdy cestu zpět, vždy se najde další, který mi tě bude připomínat. Jste si totiž strašně podobní!!!

Rozhlédla jsem se kolem sebe a můj unavený, poněkud znechucený zrak zakotvil vedle mého dřevěného trunu a nemohl si nepovšimnout už vychladlého koláče, který je tady od včerejška. Kuchařka si nejspíš dala záležet, ale moc se jí nepovedl. Snažím si matně vzpomenout, co bylo včera, co bylo ještě dřív a jak se jmenuje ten špatný film, ve kterém to hraju... Jsem vůbec napsaná v jeho titulcích, a nebo tvořím jenom nepovšimnutý detail? Musela jsem si dát pár facek, protože tyhle myšlenky si většinou pokládám, když už nevím, kam to se mnou spěje, a když už začínám vidět na každé větvi v tomhle obudném parku provaz.

Zvedl ses a odhodlaně jsi zamířil ke mně. Když jsi šlapal do hnědé kaluže, která odděluje naše břehy, pro mě jako záchranný kruh, pro tebe jako neúprosná bažina, představovala jsem si, jak se v ní pomalinku topíš. Nejprve se ti do ní zabořila pravá noha a ta druhá teprve čekala na svůj ortel. Snažil ses udržet rovnováhu máchajícima rukama, které vypadaly, jako by se chtěly rozletět, ale to už ses v tom smrtícím oceánu topil do půlky pasu. Ještě dát sbohem svému příteli a mezi stromy se rozléhal tvůj řev, už ne ten zlý a povrchní, ale prosící o pomoc. Vzala jsem do dlaní větve ležící u mých nohou a přelomila ji na dvě poloviny s takovou radostí a škodolibostí. Černí ptáci, co hnízdili v korunách zdejších králů, se slétávali nad tvou mrtvolou přelomenou v trupu jako Titanic, aby si s průvodním krákaním na ní pochutnali.

Když jsi obešel mou představu a usadil ses na mé židli, na mém stole, na mém loži, uvědomila jsem si, že mě vlastně potřebuješ. Jaký by byl tvůj život bez mého? Komu bys rozdával rány, komu bys tahal za jeho „provázky“? Snažila jsem se tě v duchu omlouvat, ale věděla jsem, že nalhávat si něco hezčího a lepšího nemá tady a teď cenu. Mezitím co jsi seděl a mlčel. Já se sklopnou hlavou pozorovala své vnitřnosti válející se na zemi. Slyšela jsem, jak ti srdce bije nadšením, jako by vycítilo, že si připadám strašně hloupě. Jedním pohybem jsi přitáhl moji tvář k té své a já v tu chvíli doufala, že jsi jiný než ti ostatní a že spolu jako kdysi poběžíme po rozkvetlé louce, svalíme se na její hrud' a ty mě budeš neustále ujišťovat, že život je nádherný, když jsme spolu. Místo toho jsi zametl před svým prahem – se mnou, pohrdavě ses na mě podíval a vysmál ses mi, že nemám kam jít. Když jsi odcházel, věděla jsem, že na tom budeš stejně.

Vstala jsem, rozhlédla jsem se po svém království a něco v něm nadbývalo. Popadla jsem tvou schránku na škaredá slůvka za tvé kamenné nohy a odtáhla ji do nedalekého houští. Červený kapesní nožik ještě vyčníval z vychladlého týlu „obětního beránka“

Michaela Davidová

Poezie

Babylónské jaro

To jaro vířilo prach pouští
a mělo růži za pasem,
krev pokrylo se bouří
a šije panen atlasem.

Chvála bláznovství

Nechej mi tu kudlu v zádech,
Ať brání mi v silný nádech.
Noci, ty černá, bodni víc!
Co jsem si přála?
Promiň, nic.

Kudlo, ty z pevné oceli,
Ty rány z tě se zacelí.
Tak bodni víc a bodni dál!
Krev kapala, vítr vál...

Noci, ty plná zla a křiku,
Bodni mě víckrát bez povyku!

Už kudla v zádech nadoraz,
jen černé slunce, horký mráz.
Bolest ta stoupá dál a dál,
Avšak ji tlumí velký žal.

Kráry a býci v oboře,
Slípky a drůbež na dvoře.

Zpív ptáků svou krásu tlumí,
Slyším, jak lesy krásně šumí.

Divím se. Ale nezírám.
Nemůžu. Neboť umírám.

Dagmar Beránková

Pak nadvakrát kol těch šjji
pás zlatých patron dali,
z ibišků rubáš šli
a střelba doléhala zdáli.

Zas zabořela bílá města,
to v něm bobulibém zájmu,
pušky odehaly velká gesta
ke krysám do podnájmu.

A dobrý stát a svobodu
všem potřebným prý dali,
had sladce šeptal národu
jak setnout hlavu králi.

Jen obzor se chvěl smrti pachem
ze seskvářených hnátů,
krysy otráslý se strachem
když vysmály se katu.

Vždyť kat je mrten,
ať kat stane se králem,
my zvedli jeho sekernu,
perské slunce hraje korunami palem,
nadešla změna poměrů,
NADEŠLA ZMĚNA POMĚŘŮ!!!

Matouš Hrdina

Přátelství

Stojím sama na opuštěném ostrově v moři zoufalství.

Sleduji loď, odplová - je to loď přátelství.

Není nic, co by tu loď zastavilo,

Vzpomínky a fotky, to jediné mi zbylo.

Stojím, tiše sleduji, jak se loď potápí,

Nejlepšího přítele si vzala, už mi jej nevrátí.

Svitání

Loď pluje klidně po širém moři,
Jednou naráží však, do vody se vnoří.
Přátelství je vzácná věc, tak si jej hlídejte,
Do hlubin moří zoufalství ponořit nedejte.

Dvě ruce bléde
z nábrobkou mizí
zakrátko budem
jak ony si cizí

Stojím na opuštěném ostrově, čekám na loď přátelství,

Leží však na dně, v moři zoufalství.

Slyš jsou zbytečné, nic už ji nevrátí,

Proč přátelství tak strašnou cenu zaplatí?

Mé oči vybasnou
pak půjdu k jiné
Ty nebudeš Ty
nás čas se mine

Láska a přátelství jsou věci nejceněnější,
V blouzni srdce lidského nejvíce bledanější.
Přátelství dvou lidí spojuje důvěra,
Lásku pak ničí lež, zrada, nevěra!

Slyšíš, už tika
nám budík v dlani
pojď tiše ke mně
prosím, má paní.

Christina Papadopulosová

Matouš Hrdina

PŘÁTELSTVÍ?

Připadám si, jako bych někde ztratila část sebe. Někdo má v mém srdci jiné místo, než by měl mít. Ten někdo je přítel. Přítel, který byl, a už nebude. Přítel, od kterého jsem chtěla víc než jen přátelství. Nemůžu za to já, snad ani on, prostě se všechno nějak špatně zvrtilo. Ted' už vím, jaká to byla chyba - vyměnit nejlepšího přítele za osobní štěstí, za lásku. Prožili jsme spolu několik nezapomenutelných dnů, bylo mi s ním nádherně, ale proč se to muselo stát? Už tomu bude rok, ale stále se mi vše vrací v myšlenkách. Ten den, kdy jsem na něj celá natěšená čekala, a on přišel a ... nic. Vidím to před očima, jako bych se vrátila v čase, to, jak si všímá všech okolo mě, ale ne mě, já byla vzduch, něco, co se objevilo náhodou, a on doufá, že to brzo zmizí. Přestal se mnou komunikovat, nejspíš proto, aby se se mnou nemusel bavit o tom, co bylo. Kvůli pár dnům zahodil těch několik měsíců přátelství. On si o sobě myslí, že si s holkama může jen tak zahrávat. Já vím, že takhle zapomíná na své vlastní neštěstí, ale je to od něj strašně bezcitné. Po téhle zradě jsem se uzavřela do sebe, nechtěla jsem o klucích ani slyšet, nevycházela jsem z domu, odmítala vidět své

přátele, mezi které kdysi patřil i on. Ted' už ne, byl můj nepřítel, nenáviděla jsem ho za to, že jsem ho pořád milovala. Život však šel dál a já si pomalu začala zvykat, že už je zase „jen“ přítel. Ale už nikdy to nebude stejné. Nebudu se mu nikdy moc svěřovat jako předtím, nevím, jestli bych k němu dokázala být otevřená po tom, co mi tak moc ublížil. Dnes už se spolu bavíme celkem normálně, i když tam někde, ve skrytu duše, na něj stále myslím. Ale občas přijdou chvíle, kdy si vzpomene i on. Jako třeba nedávno, kdy znovu otevřel tu dosud nevyléčenou ránu v mém srdci. Snad by se to dalo nazvat jako náhlý záchvat touhy. Pro něj to bylo bezvýznamné nic, ale ve mně to opět vzbudilo naději. Ale ted' ne, už ne, už nikdy více, nenechám ho, aby si se

mnou zahrával. Chtěla bych být tak silná, abych mu tohle řekla, abych mu dokázala říct NE, ale nejsem. a tak už jen čekám, poslušně, jako pes na svého pána, kdy se zase rozhodne mi ublížit. Nezbývá mi nic, můžu už jen litovat, a tak lituji. Lituji toho prvního pohledu, pohlazení, polibku, díky kterému jsem ztratila člověka, jakého už nikdy nenajdu..., nejlepšího přítele.

Christina Papadopulosová

JEDINÝ KROK MEZI ŽIVOTEM a SMRTÍ

víc než já.

Poté, co jsem se v jakémsi polo-sedu posunula na jistou desku, přenesli mě k domovním dveřím a zazvonili na naše. Mamku to hrozně vyděsilo. Lekla jsem se teprve, až když chtěla vědět, kde mám doklady. Mísily

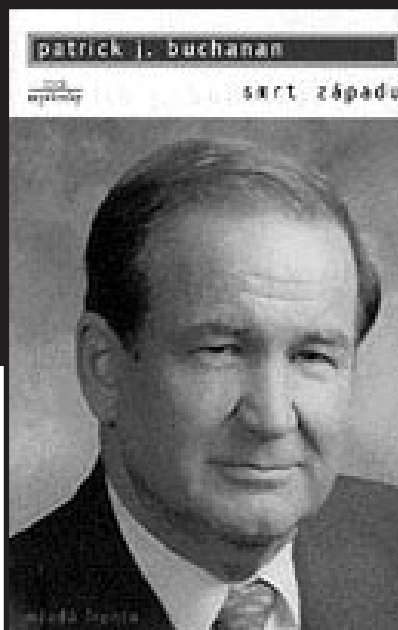
se ve mně pocity strachu a bezmoci. Ted' jsem totiž byla odkázána na to, co se mnou udělají druzí. Do pěti minut jsem já i mě obstupující kamarádi slyšeli houkat sanitku. Stále jsem seděla v bolestivé křeči a utírala si slzy. Ač bylo v mé blízkosti více než deset lidí, bylo tu mrtvolné ticho. Pár „červených těžkooděnců“ přinášelo nosítka. Opatrně na ně přenesli mé bezmocné tělo a nafoukli okolo mě vakuometr, abych byla zafixovaná v jedné poloze. Myslela jsem na všechny ty lidi, které jsem tam musela nechat, a na to, jak jim ted' je. Věděla jsem, že to řeknou mému klukovi. a už jen představa, že mu někdo předhodí: „Tvoje holka spadla ze stromu ... odvezla ji záchranka...“, ve mně vyvolávala hrůzu. Do této doby nevím, jestli by pro něj bylo lepší, kdyby u toho byl od začátku. Sanitáři se ve mně nemohli dořezat žíly, tak mi museli jednu ubohou ruku stisk-

nout dva, aby mi mohli připevnit injekční stříkačku s inzulinem. z jejich srandiček jsem usoudila, že jsou to střelení pubertáci, ale pak jsem se ocitla sama v bílé nemocniční chodbě, připoutaná na pojízdné lehátko.

Ještě než dorazili rodinní příslušníci, přiběhlo to moje zlatíčko. Projela mnou vlna štěstí, ale pohled do jeho krvavých očí mě mučil. Poslední dobou jsem hledala sama sebe a snažila se oddálit ten pocit méněcennosti, který mě sužoval. Zjistila jsem, že podvědomě žárlím na svoji kamarádku... a i když už jsem dostkrát myslela na to, že by se mělo něco stát, něco, co by všem řeklo: „Važte si mě, nemusím tu být, až budete chtít...“, tak lituju, že jsem všem způsobila jen takový strach. Chtěla jsem, ať mi je můj miláček nablízku, a pak jsem mu provedla tohle. Vzhledem k tomu, že to nikdy nepovede k řešení ani mé duševní rovnováze, měla bych ted' všem slíbit, že už nepolezu na stromy fotit západ slunce... :)

V nemocnici mě stále převáželi z místa na místo. Moč, krev, urologie, RTG, ultrazvuk, sono... Ale domů mě poslali po svých. Díkybohu jsem tam ani nemusela zůstat, ani to nebyly poškozené ledviny, čehož se doktor obával. Vyčerpala jsem si jeden ze svých kočíčích životů a věřím, že ne nadarmo. Možná se to mělo stát... Díky svému pádu si uvědomuji, v jaké rychlosti můžu přijít o někoho, koho miluji, a jakou by tím způsobil trhlínu ve mně. Musím si lidí okolo vážit už proto, že tu nemusí být, až budu chtít...

Petra Koplová

ČTIVÉ VAROVÁNÍ PŘED NAŠÍM ZÁNÍKEM

V tomto roce se na pultech (či spíše pod pulty) tuzemských knihkupectví objevila kniha, která ve Spojených státech před dvěma lety vyvolala bouřlivou polemiku vedenou jejími horlivými zastánci i odpůrci. Její název zní Smrt západu a na svědomí jí má Pat Buchanan, poměrně známá postava americké politiky, o níž občas něco zaslechneme i u nás.

Buchanan je politik, publicista a novinář, který představuje vůdčí osobnost ultrakonzervativního křídla republikánské strany a tudíž je na snadě, že jeho práce vychází z vlasteneckých a konzervativních pohledů na svět.

Publikace se z převážné části zabývá děním v USA, nicméně najdeme i pasáže o státech západní Evropy, Japonsku, Izraeli a Rusku (mimořádně, Buchanan je velkým kritikem Evropské unie).

Autor v ní rozvíjí tezi, že západní euroatlantická civilizace se od počátku devadesátých let nachází ve stavu úpadku, přičemž se snaží najít jeho příčiny a počátky. Buchanan soudí, že tento proces byl vyvoláván uměle již od let šedesátých, které bez květinového sentimentu nazývá nejhoršími lety západních států a spatřuje v nich začátek dnešního neblahého vývoje. Podle jeho mínění jsou západní národy ohroženy především třemi základními hrozbami: Vymíráním domácího obyvatelstva, masovou imigrací přistěhovalců s odlišnou kulturou i hodnotami a zejména odkulturováním a odnárodněním jednotlivých národních států, které může vést až k jejich totálnímu zániku. Jako hlavního viníka spatřuje takzvanou Frankfurtskou školu, tedy skupinu neomarxistických filozofů jako Marcuse, Lukáče, Gramsci, Adorno nebo Foucault. Ti pochopili, že komunistický útok na stát nevyšel a tak zaútočili na jeho kulturní a historické kořeny. Buchanan sám v této souvislosti považuje současný módní trend multikulturalismu jen za pokračování neomarxismu, což není nic neobvyklého, neboť tento názor zastávají i někteří čeští politologové či filozofové.

Pokračovatelé myšlenek šedesátých let tedy zaujali silná místa v popkultuře a počali podkopávat tradiční hodnoty amerického státu. Buchanan jejich filozofii označuje jako „destruktivní kritiku všech hlavních prvků západní kultury, včetně

křesťanství, kapitalismu, autority, hierarchického uspořádání, morálky, tradice, sexuálních zábran, loajality, vlastenectví, národního uvědomění, dědictví, etnocentrismu, konvencí a konzervatismu.“

Poměrně znalý čtenář jistě pochopil, že vítanými spojenci multikulturních levičáků jsou všichni, kdo jakýmkoliv způsobem odmítají výše popsané principy. Tedy feministky, homosexuálové, mnozí imigranti, bojovníci proti „diskriminaci“ asociálové, případně jiní degeneranti. Buchanan o nich mluví jako o novém proletariátu, když ten „starý“ dělnický selhal.

Jejich snahy leckdy navíc potlačují svobodu a demokracii, když se ve jménu absolutní rovnosti snaží – se střídavými úspěchy – prosadit své vize proti vůli anglosaské většiny. Mám teď na mysli eliminaci klasické anglosaské literatury ze škol a její nahrazování beatnickými a podobnými škváry, nehorázný nátlak na Skauty, kvůli jejich odmítavému stanovisku ke členství homosexuálů, očerňování slavných postav amerických dějin (včetně Washingtona), zákaz vánočních besídek atd.

Pat Buchanan jim rovněž vytýká nastolování společenské atmosféry, vytažující ženy z porodnic a vysmívající se fungujícímu modelu tradiční rodiny, který je zárukou přežití západní společnosti.

Důsledkem tohoto je rozdělená země, kde proti sobě stojí obhájci tradiční Ameriky (většinou bílí anglosasští protestanté podporující republikány) a příznivci Ameriky nové (zejména rozličné menšiny, které stojí při demokratech). Výsledky předchozích dvou prezidentských voleb v USA toto tvrzení jasně prokazují.

Tyto skutečnosti se pochopitelně týkají všech západních zemí, byť v místních obměnách a většinou ne tolik markantně. Buchanan, jakožto zkušený poradce tří amerických prezidentů, Nixona, Forda a Reagana ve své práci neponechává nic náhodě. Vše dokládá bohatým množstvím pramenů, důkazů a čísel. Zřejmě proto, aby nedal šanci „liberálně multikulturní palbě“, i přes toto množství odkazů a závažnost tématu se Smrt západu perfektně čte (přelouskal jsem ji za necelé dva dny). Téměř každá stránka je nabitá zajímavými myšlenkami, takže ke druhému čtení jsem usedal se zvýrazňovačem.

Závěr knihy nakonec brzdí předchozí pe-

simismus, neboť Buchanan nabízí řešení a věří v konečné vítězství západu nad všemi rozkladnými vlivy. Boj o přežití západních států přirovnává ke dlouhé studené válce a ta přece ve finále „dopadla dobře“.

Knihu doporučuji každému, kdo se zajímá o společenské dění ze všech pohledů a nespokojí se s tím, co mu nabízí současné „módní“ výklady, často ovlivněné právě „vrahy západu“. Pokud se někdo ze čtenářů definuje jako pravice konzervativní vlastenec, pak si troufám říci, že Smrt západu by měla patřit k jeho základní ideové výbavě.

Jen malé upozornění pro ty, co se už chystají do knihkupectví: O Buchanana si musíte přímo říci, za výlohou ani v regále ho neuvídíte (viz má narážka v úvodu). Politická korektnost v naší zemi dostoupila takové výše, že publikace tohoto typu nejsou zrovna nabízeny ve slevě.

Víte...Je to poctivá kniha. Přečtěte si ji!

Motto: „Dobrá zed’ – dobří sousedé.“ „Pojd’me vyspravovat zed’, aby nás mohla lépe rozdělit.“

Pat Buchanan citující amerického konzervativního básníka Roberta Frosta

Marek Skřípský

Patrick J. Buchanan: Smrt západu. Jak vymírání obyvatel a invaze přistěhovalců ohrožují naši zemi a civilizaci

Z originálu: The death of the west.

How dying populations and immigrants invasion imperil our country and civilization

Překlad: Luděk Bednář

Odpovědný redaktor: Michal Janata

Technická redaktorka: Gabriela

Týčová

Grafická úprava: Markéta Kinterová, Bohumil Bednář

První vydání: 2002 (Thomas Dunne Books)

První vydání v českém jazyce: 2004 (Mladá fronta v edici Myšlenky, Praha)

Tisk: Europrint Modřany a.s.

Článek vyjadřuje postoj autora. Autor uvítá připomínky a názory na e-mailové adrese: maro-patriot@seznam.cz

„Bohatí jsme ne tím, co máme, ale co dáváme.“

misionář Peter Krenický

Mnoho z nás již zaslechlo slovní spojení „Adopce na dálku“ či „Důstojný život“. Avšak méně lidí zná příčiny, průběh, následky, organizaci a výsledky těchto projektů. Diecézní charita ostravsko-opavská zahájila v březnu r. 2002 Adopci na dálku. Ke vzniku projektu přispěly povodně na Zakarpatské Ukrajině v roce 1998, a také životní podmínky rodin sídlících na těchto místech.

Svět zažil první Adopci na dálku zhruba před 20 lety. V České republice vše vzniklo roku 1991 projektem na pomoc indickým obyvatelům. Na celém našem území působí 8 diecézních charit (diecézní charita odpovídá rozlohou přibližně velikosti kraje), které jsou dále rozděleny na oblastní charity. Každá diecézní charita má na starosti humanitární pomoc v některé části světa (konkrétně Ostrava a její okolí spadá pod Diecézní charitu ostravsko-opavskou pomáhající na Zakarpatské Ukrajině a spolupracující s Petrem Krenickým, jenž vykonává namáhavou misijní činnost v oblasti Tjačivského okresu).

Centrum Adopce na dálku bylo do května r. 2003 v Ust' Čornej, pak se přestěhovalo do Tjačiva. Misionář zde spravuje na 30 vesnic a farností. V každé z nich bydlí jeden koordinátor (ukrajinského původu), který má za úkol vybírat potřebné lidi, sledovat sociální stav rodin, rozdávat dotace a dárky a přimět děti, aby napsaly svým adoptivním rodičům.

Misionář a kněz Peter Krenický žije v Tjačivském rajónu už 12 let. Prožívá s Ukrajinci jejich „všední“ starosti. Zažil situaci, kdy se maminka, která neměla celých 14 dní jídlo pro své děti, pokusila otrávit. To jej ovlivnilo natolik, že se obrátil na charitu, aby sehnal peníze. Celé ukrajinské poměry komplikují spory mezi řecko-k-

scarabeus 20

tolickým a pravoslavným obyvatelstvem, jenž je velmi nepřizpůsobivé, nekomunikativní a nekonzervativní. K dalším problémům vhozeným do ohně patří nynější volební situace. Nástup Juščenka by mohl příznivě ovlivnit ekonomický a školský systém. V současné době je zde na 70 % nezaměstnaných, jež se utápí v alkoholismu a tím trpí i jejich děti. Nejen alkohol, ale i mafie z cizích zemí způsobuje častou smrt rodičů. Ti se do ciziny vydávají za práci, aby vydělali na vzdělání svých dětí. Přispívat se dá i jednorázovou částkou. Tyto peníze putují na chudé rodiny, seniory, tábory a nemocné děti. Vždyť díky těmto penězům žije i 12letý Vasil, talentovaný na fyziku a matematiku, který se narodil s obrnou, měl těžké pokřivení páteře a hrozilo, že se zadusí. Hrudní koš tlačil na plíce. 300 000 Kč vybraných ve sbírkách umožnily koupit implantát a zachránit Vasilu. i Anička, jejíž operace jednoho oka stála 10 000 Kč, díky této peněžní podpoře vidí. „Nikdo z nás netušil, že by se za vybrané peníze mohly zrealizovat operace. Obzvlášť tehdy, když bylo po povodních v Praze.“ sdělila Eva Chudějová.

Jak již bylo naznačeno, Diecézní charita ostravsko-opavská se zabývá dvěma fungujícími projekty:

Adopce na dálku

Existují 2 skupiny dětí, které se mohou adoptovat. Ta první žije v rodinách, kde je doslova boj o přežití. Zde se přispívá hlavně na jídlo. Ta druhá je již sociálně zabezpečená, ale ne tak dostatečně, aby si platila školní pomůcky. Výjimkou nejsou ani sirotci, postižení a zdravotně hendikepovaní. Nepsaným zákonem je počet adoptivních dětí v rodině. Pokud žijí společně 3 sourozenci, bývá osvojen jeden

z nich, v případě 4 dětí dvě, atd.

Jako všude na světě, i zde existuje závist. Charita proti ní „bojuje“ poskytováním jednorázové podpory na jídlo, obuv, oděv, apod.

Doba, po kterou je dítě adoptováno, je různá. Většinou to bývá zhruba 12 let, kdy ukončí školní docházku (z toho největší let je základní škola a 3 roky škola střední). K přerušení dochází i v případech odstěhování, přerušení studia, finančního zlepšení rodiny nebo při závažném porušení pravidel projektu. Dvakrát ročně pak mohou adoptivní rodiče své obdarované navštěvovat. Bývá však zvykem, že jedno shledání předchází uzavření jedné adoptivní smlouvy. Většinou se konají horlivá přivítání. Někdy se na adoptivní rodiče děti upnou tak, že nechťejí, aby odjeli.

Adoptivní rodiče přispívají minimální měsíční částkou 500 Kč. z této sumy 55% dostanou jimi vybrané děti v podobě stravenek, školních pomůcek (školní docházka se neplatí), oblečení, aby se zabránilo znehodnocení obdržené obnosu. Tyto dary rozdávají ukrajinští koordinátoři. Následujících 8% je využito na režijní náklady a zbytek na společný fond (léky, výlety, tábory, zájmové kroužky).

„V horách je úroveň školství na nízké úrovni.“, potvrdila. Eva Chudějová. Vyučují se podobné předměty jako u nás. Avšak v Ukrajině mají rozdělen rodný jazyk na ukrajinskou literaturu a jazyky, také matematika se člení na algebru a geometrii. Děti dostávají vysvědčení nepravidelně (například proto, že nejsou formuláře, nefunguje kopírka apod.), známky často bývají zapsané jen ve škole. Dítě je hodnoceno bodovým systémem (nejvyšší 12 bodů), kopie vysvědčení jsou zasílány náhradním rodičům, aby mj. věděli o úspěchu jejich „potomka“.

Adoptivní rodič dostane dotazník dítěte s jeho fotografií a bližšími informacemi ohledně bydliště, prostředí, dopisů (zasílány většinou dvakrát ročně), internetu, dárků. Neposílají se jen na Vánoce a narozeniny, ale také „jen tak“. V tomto případě mívají ze stran ukrajinských dětí podobu hříbů, ořechů či ovoce. Naopak dárek, který dětem udělá největší radost, je kolo, protože je vděčným dopravním prostředkem na tamních rozbitých silnicích. „Dříve se dárky předávaly před školou nebo kostelem. To však zbytečně vyvolávalo závist. Nyní dochází k předání individuálně.“ Za nejlepší se dá považovat osobní návštěva, kterou si hradí „adoptivní rodič“ sám. Ta také probíhá 2x ročně. Díky odlišným životním podmínkám není vhodné, aby „dítě“ jezdilo za svými „rodiči“.

Důstojný život

Diecézní charita ostravsko – opavská spolupracuje s partnerskou organizací, která soustřeďuje projekt do konkrétní části Zakarpatské Ukrajiny. Ten pomáhá k důstojnějšímu životu občanů v důchodovém věku.

Pomáhá se lidem bez domova, chudým, sociálně nezabezpečeným, osamělým a postiženým. Podobně jako u předchozího projektu nedochází k výběru podle rasy, pohlaví či náboženství.

Dárce přispívá roční částkou 1 800 Kč (150 Kč měsíčně). Opět jím může být jednotlivec, skupina a nezletilý občan se souhla-

sem zletilého (podepíše smlouvu). Komunikace, předání a vynaložení s penězi je shodná s Adopcí na dálku. Tentokrát však blíže financuje lékařskou péči, pečovatelskou službu, léky a zdravotní pomůcky. Dárce je uvolněn z právního vztahu buďto úmrtím, zlepšením zdravotní situace, nebo porušením pravidel smlouvy.

„Staří lidé rádi vzpomínají na dobu v rozmezí let 1918 až 1939, kdy Zakarpatská Ukrajina patřila k Československu. Tvrdí, že se jim tehdy žilo dobře. Dodnes zpívají české či slovenské písně, rovněž znají kulturní zvyky a historii. Tyto znalosti předávají vyprávěním svým vnukům a vnučkám.

Příjemně mne to překvapilo.“ dodává paní Chudějová.

Paní Eva Chudějová je zaměstnankyní diecézní charity a tímto jí autor děkuje za poskytnutý rozhovor, důležitý zdroj informací vedoucí k napsání tohoto článku.

Rádi přijmeme Vaši pomoc.

Blíže se můžete informovat na e-mailech **adopce.dchoo caritas.cz**, **charitatr volny.cz**, či internetových stránkách: **www.dchoo.caritas.cz**, **www.charita.cz/trebic**

Klára Fialová, Lenka Hrazdířová

Foto: Klára Fialová

SEDMASEDMDESÁT ROKŮ INSPIRACE

Vypalujete cédéčka? Určitě doma nějakou pirátskou nahrávku objevíte. Ale co knihy?

Neslavný primát tohoto typu drží ve své vlasti kolumbijský spisovatel, novinář a osobní přítel a obdivovatel Fidela Castra Gabriel García Márquez. Jeho kniha, dosud nepřeložená do češtiny, Memorias de mis putas tristes (přel. Na paměť mým smutným courám) se na pulty dostala ještě před svým oficiálním vydáním a prodávala se značně pod cenou.

Gabriel García Márquez, držitel Nobelovy ceny za literaturu z roku 1982, se narodil v kolumbijském městečku Aracataca, které se stalo inspirací pro kultovní román magického realismu Sto let samoty. Rod Buendíů v původně malém tropickém městečku Macondo prožívá všední i velice neobvyklé, až magické události po celých sto let, přesně tak, jak je to napsáno v knize jejich osudu. Svě místo tam má tmavý a tajemný pokoj z domu Márquezova dětství, nekonvenční babička i dědeček, vysloužilý voják z války mezi liberály a konzervativci. Předlohou pro tuto knihu byl román Spadané listy, které Márquez napsal v roce 1955. Svou kariéru začal jako novinář v kolum-

bijském listu El Espectador. Díky této práci se seznámil se zachráněným ztroskotaným námořníkem, který mu vypověděl svůj pravdivý příběh. Gabriel García jej vydal v roce 1970 pod názvem Zpověď trosečníka. Popisuje nejen události, ale také okolnosti, které je způsobily a příliš se nelíbil tehdejší komunistické vládě.

Dalším bezesporu slavným Márquezovým románem je Kronika ohlášené smrti. V ní popisuje pátrání po příčinách smrti mladého muže, přičemž pachatelé byli z mládí dávno předtím, než k činu došlo. Očima vyšetřovatele sledujeme malé městečko, kde všichni o chystané vraždě věděli, ale nikdo neudělal nic pro to, aby se nestala.

Láska za časů cholery vypráví o vášnivém citu, který vzplanul v mládí, ale musel čekat na stáří, aby se naplnil. Je to jedno z autorových nejosobnějších děl, pracuje s vlastními vzpomínkami a pocity.

Když v zimě 2003 česky vyšel Márquezův autobiografický román Žít, abych mohl vyprávět z roku 2002, nadšení českých čtenářů se dalo srovnat s přijetím této knihy v autorově vlasti. Používá zde ustálené postupy v duchu magického realismu. Jak sám říká, „jako každý spisovatel píše jen jednu knihu, i když vychází z mnoha svaz-

cích a pod různými názvy“. Líčí své dětství, kdy si prý poprvé uvědomil, že se stane spisovatelem, dospívání i cestu za slávou.

Zatímco zde zmiňuji jen pár z mnoha skvělých knih tohoto sebevědomého autora, ten už chystá druhý díl z celkových tří této své autobiografie. Márquez svými romány dokáže naplno vtáhnout čtenáře do děje už od prvních stránek. Pokud si ovšem budete chtít přečíst některou jeho knihu, uvařte silný čaj, sedněte si do křesla a nečekejte, že z něj vstanete před poslední stránkou. Budete chtít zůstat obklopeni atmosférou díla, takže si možná přečtete i doslov. Další týden neotevřete ani noviny, aby ve vás pocit z knihy vydržel co nejdéle. Neustále budete objevovat nové a nové myšlenky a souvislosti. Pokud jste ale ochotni toto všechno obětovat, místo čaje si dát půlku rumu a melancholii vyměnit za jednoduchý humor zábavných pořadů, na Márquezovy knihy se raději ani nedívejte, třeba by vás mohly okouzlit i proti vaší vůli.

Veškeré dotazy a připomínky k článku pošlete na mailovou adresu **nian@centrum.cz**

Denisa Hanusková

KOMORNÍ SCÉNA ARÉNA

Před pár týdny jsem ani nevěděla, že Komorní scéna ARÉNA leží tam, kde se nyní při každé návštěvě centra Ostravy zatoulá můj pohled. Celkem nevýrazný vchod na mě zapůsobil jako brána do světa kouzel, a tam jsem nechala srdce.

Za existenci ARÉNY vdčíme především panu Pavlu Cisovskému, který již od roku 1987 stál u vzniku nejmladší divadelní scény v Ostravě, po celý jeho vývoj ukončený roku 1992, až dodnes. Pan Cisovský působí v ARÉNĚ jako umělecký šéf, režisér a herec.

Pod názvem Divadlo hudby v Ostravě vznikaly první inscenace, ale pouze do roku 1994, kdy divadlo dostalo nové jméno, tedy Komorní scéna ARÉNA (KSA), také patří mezi příspěvkové organizace statutárního města Ostravy.

Komorní a specializované koncerty, stejně jako vzdělávací programy, nejsou KSA cizí. Spolupracuje se Společností pro kulturu a umění a s folklorním souborem Hlubina vzešel také festival městských folklorních souborů s mezinárodní účastí Folklor bez hra-

nic, jehož je KSA spoluorganizátorem. Společně s Ekologickým informačním centrem Zelený bod Ostrava realizuje pořady „a TAK TU ŽIJEM...“ - cyklus pořadů o věcech, které nás pálí, nebo na přehlídce vítězných snímků posledního ročníku Mezinárodního festivalu filmů a videopořadů snímky o životním prostředí.

Mnoho lidí by mohlo vidět v malém divadle nevýhodu týkající se počtu diváků. Sál je schopen pojmut 60 návštěvníků, v čemž spočívá jedinečný kontakt herců s publikem a tím větší zážitek, který si budete odnášet domů. Samozřejmě to ovlivňuje repertoár obsahující deset titulů, k tomu jedenáct inscenací bylo napsáno přímo pro divadelní soubor Arény a osm dalších zde mělo svou českou premiéru.

Divadelní soubor ARÉNY tvoří 11 herců a hereček ve stálém angažmá a samozřejmě také hostující herci. Nyní můžete v ARÉNĚ shlédnout např. Morta od Terryho Pratchetta, Sen noci svatojánské od Williama Shakespeara nebo velice zajímavě pojatý příběh Merlina. Tyto inscenace jsem vyjme-

Mort - Ysabel si povídá s Mortem v zahradě

novala záměrně, protože se v nich objevuje talentovaný herec Michal Čapka narozený před pětadvaceti lety v Přerově.

Po představení Merlin – jiný příběh, dne 1. prosince, souhlasil s rozhovorem.

Jak jsi se dostal k herectví?

Můj otec je herec, brácha a strejda taky, takže jsme taková rodina herců.

Když vstoupíš na jeviště, jak se cítíš?

Jak kdy. Někdy krásně a někdy je to úplně na hovno. Fakt.

Kromě hraní se podílíš na hudbě. Máš ji raději?

Tak jako víc dělám divadlo, ale hudba je více intimnější záležitost. Někdy mám pocit, že může říct víc než divadlo, pro-

tože to je vždy o tom, že se ti lidé musí domluvit, takže vznikají kompromisy. Zato, kdyby to člověk dělal sám, vypadalo by to úplně jinak. Hudba je jako když malujete obraz, tam vám do toho nikdo nekecá.

Takže kdybys najednou nemohl hrát, věnoval by jsi se jí?

Asi jo, ale zase nejsem nějaký ten profesionál, jako že bych na to měl, protože neumím noty, vždycky to nějak zmatlám...:-)

Máš nějakou postavu, která se ti hraje lépe?

Určitě hajzly... Někde svináky. To se hraje asi všem hercům lépe oproti kladným hrdinům, jako je Mort.

Ale zase na roli Morta se hodíš...

Možná jo, ale mnohem víc mě baví hrát Hitlera.

Jako třeba Robina ve Snu noci svatojánské?

Puka jo, hlavně v tom našem podání je to takové zajímavé. Rockový Puk.

Mort - Smrt' se snaží přijít na kloub opilcovi

Merlin - jiný příběh... V popředí Mordred, za ním Gynewera

Ještě k Mortovi, četl jsi ho?

Knížku...jo, četl. Ale nejsem moc velký příznivec téhle četby. i když jsem si říkal, že v tomhle žánru je to dost dobré, ale není to prostě žánr, kterému bych holdoval.

Protože se to týká magie?

To zase ne. Nevím, je to pro mě taková moc pohádka. Víc mám rád knihy, kde je to naostro.

Co děláš po představení?

Chlastám:-)

Jak relaxuješ doma?

Při hudbě, chodím se psem... Jmenuje se Theo.

Co tě vlastně přivedlo do ARÉNY?

Kamarádka:-) Ne, předtím jsem účinkoval v Divadle loutek a tady jsem měl hostování v Kafkově Zámku. Pak bylo ještě několik hostovaček a nakonec mi nabídli stálé angažmá. Já jsem rád...

Za Psí srdce jsi získal cenu Alfréda Radoka, změnilo tě to nějak?

Myslím, že mě ne, ale ty lidi, kteří jdou do toho divadla. Stalo se, že na to Psí srdce začalo chodit úplně jiné publikum. Prostě si přečetli, že jako je nějaká cena a najednou se tu objevovali lidi, které by tady člověk nikdy nepotkal. Potěšilo mě to jasně, ale zase to není Oscar, že jo?

Stal se ti při práci nějaký trapas?

To se stává často... Ale něco konkrétního... Spíš je to o tom, že se cítím trapně.

Vlastně dnes jsi hrál postavu Artuše, jak se ti líbila?

Mě se hodně líbí a baví mě ji hrát,

i když to představení nedopadlo úplně jak jsme chtěli. Třeba říkáš, že se ti líbí, ale mohlo být lepší...

V čem třeba?

Mohlo být rychlejší, víc ve zkratce, spousta věcí mohla být udělaných jinak. Některé věci divák přímo nepozná, ale cítí, že v některých situacích jako dobrý, ale my víme, že ten zážitek pro vás mohl být větší.

ARÉNA je oproti Národnímu divadlu maličká. Kde se ti líbí víc?

Tak určitě tady, ale to je taky proto, že tady ten prostor znám, když na tom malinkatém jevišti stojím před diváky, tak už se cítím moc dobře. Když jsem hostoval v Národním, tak jsem prvních 14 dnů zkoušení jen koukal, protože 100 metrů před vámi, vedle vás, nahoru, dolů, a abyste moli zkoušet tak tam je 100 lidí, které ani nevidíte, různé technikaři...

Tady je nás 20 dohromady, takže jsme taková malá rodinka.

A co přímo tvá rodina?

Mám ženu a osmiměsíční holčičku, Magdalénu.

Myslíš, že se taky dostane k herectví?

Tak já někomu zavolám a zeptám se:-)

A líbilo by se ti to?

Mě by to bylo jedno... Hodně herců, kteří dodělají školu, se do divadla nedostanou, a já můžu říct, že jsem měl fakt štěstí, protože jsem v divadle, daří se mi, taky přišla ta cena...

Lucie Fojtíková

Foto: Kristýna Pulišová

Internetová stránka:

<http://www.divadlo.cz/arena-ostrava/>

Email:

ksa@seznam.cz

Náš sponzor

ARTFORUM

Krásná literatura, filosofie, mystika, poesie, obrazové publikace, relaxační hudba

Puchmajerova 8, OSTRAVA 1, tel./fax: 596 125 709

e-mail: artforum@seznam.cz

VÍDEŇ

V neděli večer stojím bezradně nad svou postelí a koukám na tu velkou hromadu jídla a oblečení. Po desetiminutovém hledění do prázdna zjišťuji, že se mi ten velký obsah „nezbytných“ věcí do mé školní aktovky nejspíš nevleze. Když se vzpomatuju a začnu odkládat jednotlivé kusy, které možná na našem dvoudenním výletě neupotřebím, uslyším mojí máti a její snad nejpoužívanější větu na světě: „Já jsem ti to říkala,“. Tentokrát ji však musím dát za pravdu, jelikož mě už v sobotu upozorňovala ať se sbalím dřív, protože v neděli se může cokoliv stát a pak už na to nebude čas. Začínala jsem litovat, že sem ji neposlechla. Když nám třídní oznamovala, co si vzít na dvoudenní výlet na jižní Moravu a následně do Vídně, moc jsem ji neposlouchala, a tak jsem sbalila opravdu jenom ty „nejnutnější věci“, včetně šminek a asi tuny jídla :)

Cestou do Ostravy nastoupí do autobusu Leňa. Po zjištění, že má asi dvakrát míň věcí než já, zpanikařím ještě víc. Uklidní mě až Lenino sdělení, že si jídlo zapomněla doma.

Sraz s ostatními se uskutečnil na parkovišti u zastávky Krajský úřad. Hodíme si bágly do kufru (nebo spíš já, Leňa si tam nemá co házet :) a nastoupíme do autobusu. Nedočkavě očekáváme první zvuky startujícího motoru a čas, kdy můžeme dát Ostravě sbohem. Záhy však zjišťujeme, že nám chybí poslední člen naší výpravy. Kdopak to asi je? Naše Klára. S ohledem na to, že bydlí v dalekých krajích jí její prohrěšek odpouštíme. Při kontrole svých úspor a dokladů náš spolužák Pavel Deh-

ner zjišťuje, že obsah jeho peněženky činí pouhých 30 korun (tedy necelé jednou euro), při pozdějším zkoumání jeho pasu nás zcela vyděsí fakt, že se až nápadně podobá svojí matce a že se jmenuje úplně stejně jako ona. Mrzí nás, že nám celé tři roky tak nestydatě lhal.....

První zastávka našeho dvoudenního výletu byla Olomouc, zde jsme prošli zejména centrum, které je historickým skvostem. Ve volném čase jsme si nemohli nechat ujít prohlídku fotbalového stadiónu. Po zjištění, že je skoro úplně prázdný, jsme si „hrdinsky“ zařvali „Baník pi*o“ a utíkali směrem k autobusu. Nebylo však kam spěchat, nedorazili jsme totiž poslední. Opozdilce čekalo nemilé překvapení – před očima ujíždějící autobus. Naštěstí jim za první křižovatkou řidič zastavil, ale

na jejich vyděšený výraz dlouho nezapomeneme. Díky, pane řidiči!!!

Další zastávka – Lednice. Při procházce anglickým parkem, nacházejícím se v areálu zámku, většinu ovládla melancholická nálada, k čemuž přispělo i mrhnutí a zejména podzimní čas.

Tuto náladu překonal až výlet do městečka zvaného Valtice a myšlenka na teplou stravu či měkkou postel.

Po příjezdu na učiliště, kde nás ubytovali, jsme zjistili, že o měkké posteli si můžeme jenom nechat zdát a s tou teplou stravou to taky nebylo až tak horké. a ten čaj! Nam! Mýdlovou vodu jsme dlouho neměli. Po vydatné večeři jsme se rozhodli, že se seznámíme s nočním životem ve

Valticích. O hospody nebylo nouze (asi tři nebo čtyři), k Lenčinu zděšení však ani jedna nevlastnila fotbálek. Leňa se totiž stala v poslední době chorobnou hráčkou a myšlenka, že si ho dnes nezahraje, ji úplně zničila. Světlym bodem naší večerní výpravy se stala až útulná kavárna. Nabízela sice nápoje za hříšné ceny, ale vlastnila fotbálek, takže nebylo o čem přemýšlet. Sledovali jsme Lenčin blažený úsměv do té doby, než jsme k fotbálku přistoupili a spatřili lísteček s nápisem: MIMO PROVOZ. Bylo to, jakoby dítěti sebrali jeho nejoblíbenější hračku. Chtěli jsme Leni zvednout náladu, když v tom jsme si všimli menička nabízejícího mnoho druhů koktejlů, pohárů a dezertů. Nevěděli jsme zda zhrěšit, ale... naše peněženky se začaly rychle ztenčovat a chuťové buňky otupovat mixem různorodých chutí. Prudký nárůst sacharidů se někteří rozhodli odbourat „rytmickým“ tancem za hudby „ukrajinského“ DJe. Pak přišlo na řadu placení. Chudák číšnice...byla zde první den a už dostala „záhul...“

Po zaplacení a zjištění, že nám nikdo neschází ani nepřibývá, jsme se vydali zpět na ubytovnu. Cestou z našich hrdel vycházely zvuky jen zdánlivě připomínající zpěv...

Téměř celou noc jsme prokecali a brzy ráno zalehli. Některým se možná, na rozdíl ode mě, podařilo usnout. Ne všichni totiž spali vedle mého upovídaného spolužáka Pavla. (No po kontrole pasu tehdy v autobuse už vím, že se jmenuje Alice, ale pořád si na to ještě nemůžu zvyknout :) Ráno přišla studená sprcha...Bez ohledu na to, že se mi v hlavě zmítal krásný sen o babiččině domácím jídle a vlastní posteli, mi má kamarádka Alena zařvala do ucha „BUDÍČEK!!!!“ Při pohledu na čas se mě zmocnily mráčky, bylo teprve pět hodin a vzhledem k tomu, že jsem díky Pavlovi usnula asi o půl páté mi, na rozdíl od Alči, do smíchu moc nebylo. Ale nedalo se nic dělat.

Autobus dorazil do Vídně kolem půl deváté. Nejprve jsme si Vídeň zběžně prohlédli a poté přišla pětihodinová přestávka, kdy si každý mohl individuálně zvolit svůj plán. S holkami jsme se rozhodly shlédnout pověstnou klenotnici. Po návštěvě klenotnice, za kterou jsme utratily hříšné peníze a navíc ničemu nerozuměly, jelikož popisky nalézající se u tamních objektů byly německy, přišlo další rozhodnutí. Už nikam NEJDEME! Naštěstí nám zbývalo ještě asi 4 a půl hodiny a tak jsme navštívily Marien-Platz, kde se zrovna konala předvolební kampaň. Posbíraly balónky, vojenské kondomy a další upotřebitelné věci...také se najedly a promrzlé na kost se pomalu, ale jistě začaly těšit domů. Hřál nás pouze pohled na krásné vojáky a záchranáře, pohybující se po náměstí.

Předposlední zastávkou byl Schönbrunn. (Renesanční sídlo Habsburků-pozn. autora). a hurá do Prateru. Místo, kam se těšili snad všichni, včetně mě. Obří kola, horské dráhy, obrovské domy hrůzy... O takovýchle atrakcích se mi mohlo jenom zdát...V životě mi z kolotočů nebylo špatně, ale všechno je přece jednou poprvé ne? Jelikož svět je malý a o náhody tu není nouze, potkali jsme dva členy redakce – Adama a Vítka. Krátce jsme si mezi sebou vyměnili pohledy, ale jinak jsme jim nijak zvlášť pozornost nevěnovali...Čekaly na nás totiž kolotoče a to bylo v dané chvíli mnohem důležitější :). Po nezapomenutelných jízdách na horských dráhách (na kterých jsem mimochodem utratila celý zbytek svého kapesného) jsme se museli vrátit k autobusu. No jo, přišli jsme

pozdě...Jak jinak? Někteří budou na Prater vzpomínat v dobrém – vyřvali si ze strachu pouze hlasivky, a někteří si vzpomenu na igelitové sáčky, které museli držet s sebou, aby neznečistili interiér autobusu. Cesta domů proběhla v klidu.Neobešla se bez návštěvy McDonaldu (nejmenovaného rychlého občerstvení :), kde někteří (tedy skoro všichni) odešli s prázdnou, protože SPĚCHÁME!!!!!!!!!!

Cestu zpět tedy 90% lidí strávilo o hladu...Ještě klasické třídní fotky a je tady Ostrava. Byl to super výlet, na který někteří z nás hned tak nezapomenou...

Hana Szotkowská
Lenka Hrazdíková
Foto:Klára Fialová

ZE ZÁPISNÍKU SKYDANCERA

KONCERT INÉ KAFE

9. 12. 2004 Koncert Iné Kafe v Boomerangu Copyright by Rado Skydancer 2004

9.prosince 2004 proběhl v ostravském Klubu Boomerang koncert tolik populárního „Iné Kafe“ v rámci jejich turné. Spolu s mým nejlepším kamarádem Bubičkem jsme se vydali otestovat situaci asi kolem 18:00 hod. Nicméně hned na samém začátku nám uvaděči sdělili, že lístky se budou prodávat až v sedm hodin.

Dorazili jsme tedy před Boomerang v uvedené hodinu a vmísili se do obrovského davu fanoušků. Kafáci přijeli staříčkým vozítkem s přívěsem. Fandové a fanyanky postupně zablokovali průjezd Stodolní ulicí. Mačkali se hlava nehlava před vchodem do klubu.

V inkriminovanou hodinu se samozřejmě nic nedělo. Nespokojenost davu narůstala :o). Přibližně v 19:15 hod. se malinko pootevřely dveře klubu a my byli rozvášněnými lidmi vtlačeni dovnitř. Přišla úplná tsunami. Kdo si zažil davové šílenství, tak ví, jaký to může být euforický pocit. Obklopeni krásnými mladými fanynkami a v těsném kontaktu s jejich hebkými těly jsme vpluli do klubu.

Jaké však bylo naše překvapení, když nám pořadatelé s veselou tváří sdělili, že měli připraveno jen 20 lístků a ty již vyprodali.

Všechny ostatní lístky zmizely již dávno v předprodejích :o)). „No to je fakt sranda jak cyp“, prohlásil Bubiček.

Situace se ovšem začala komplikovat a nyní šlo o život. Pořadatelé nás nechtěli pustit dále do klubu, ale my nemohli ani zpět. Naše polštářkové fanyanky zmizely ke klubovému baru a naopak se nyní na nás začali tlačit drsní chlapi v kožených bundách. Cítili jsme se jako v obrovském lisu. Fanoušci před klubem netušili krizovou novinu a popoháněli dav dále do nitra klubu. Rozhodli jsme se tedy pro zoufalou operaci. S výkřiky: „Uvolněte cestu - ochranka Iné Kafe!!!“, jsme si lokty prorazili cestu ven z Boomerangu.

Za našimi zády dav pokračoval v útoku na klub. Vypadalo to na zkažený večer. Šli jsme smutně s Bubičkem cestou zpět k našemu oblíbenému podniku Bernie's a míjeli další a další převážně teenagery. Rázovali k Boomerangu v domnění, že seženou lístky.

Zašli jsme k našemu Jasonovi, majiteli klubu Bernie's a zvažovali co dále.

Odbila dvacátá hodina večerní a Bubiček přišel se spásnou myšlenkou: „Zkusíme to znovu - pořadatele ukecáme; jsme přece v Česku ne“.

Posilnění čajem a s novou nadějí, že narázíme na zlatého českého človíčka, vyrazíme opět k Boomerangu.

Koncert je v plném proudu a klub praská ve švech. Přicházíme k pořadateli a ptáme se znovu na lístky. Ten nás chce odbyt. Svazek bankovek jej nakonec přesvědčí a my se konečně s vítěznými pocity dostáváme na náš koncert.

Suproš. Hurá. Tak konečně jsme tu. Panuje neskutečně nádherná atmosféra. Báječná písnička střídá písničku. Potkáváme přátele. Zpíváme a tancujeme společně s ostatními.

Po několika hodinách vše zakončuje hit: „Závěrečná“. Setkáváme se s hudebníky na baru a vykládáme. Fotografujeme. Byl to opravdu suproš zážitek a kluci byli báječní. Ne nadarmo vyhrávají hitparády po celém Slovensku. Těšíme se tedy opět na další setkání, ale tentokrát kupujeme lístky

9. 12. 2004 Koncert Iné Kafe v Boomerangu Copyright by Rado Skydancer 2004

SKLERÓZA Taky se vám to už určitě stalo. Měli jste něco udělat a v celém tom shonu jste na to zapomněli. Pak jste za to dostali vynadáno. a přitom to vůbec nebyla vaše vina. Mohla za to skleróza. Vaše krátkodobá paměť si prostě nezapsala tu jednoduchou věc a nahradila ji jinou. Ať pak děláte cokoli, nic není hotové. Váš den pak může vypadat třeba takhle:

Ráno vstanete, jako každou sobotu, až tak kolem půl deváté. Velmi pomalu se převlečete, umyjete a jdete posnídat. Na stole leží vzkaz od manželky. Vaše žena jela k tchýni a vám tu nechala seznam prací, které by bylo třeba udělat. Vypijete sklenici džusu a sníte dva toasty. Potom přejdete hned na první položku seznamu - umýt auto. V koupelně napustíte do kýblu vodu a autošampón, přihodíte houbu a jdete do garáže. A, ouha, dveře jsou zamčené a klíče nikde! Položíte kýbl a hledáte klíče po celém bytě. Jako by se vypařily! Místo nich jste ale našli poštu. Účty položíte do příhrádky vedle telefonu a otevřete tlustou obálku. Vážený pane ..., bla, bla, bla, ... dojdete až do obývacího a sednete si na pohovku. Ale co to? Vytáhnete zpod sebe ovladač. Co jste se ho včera nahledali!

Je zajímavé, že vždy najdete to, co zrovna nehledáte, ať už jste to předtím hledali jakkoli dlouho.

Položíte ovladač na televizi.

Vezmete sklenici, která, bůh ví z jakého důvodu, stála na videu, a nesete ji do kuchyně. Cestou si všimnete, že odpadkový koš není vysypaný a už se pomalu,

ale jistě přesypává přes okraje. Položíte sklenici vedle akvária, chvíli počká! a jdete s košem. U dveří zakopnete o kýbl s vodou a koš vysypete. Ztracená práce! Rychle pro lopatku a smeták. Vše pozametat a znovu napěchovat do koše. Vtom se ozve psí štěkot. Alík! Váš pes, čistokrevná pouliční směs. Vzpomenete si, že jste mu ráno nedali granule. Vyjdete zadními dveřmi a nasypete mu plnou mis-ku. Potom dolijete vodu, aby „chudáček“ v tomhle horku neumřel na dehydrataci. a zase zpátky do práce. Jdete přes kuchyni a všimnete si lístku s úkoly. V tu chvíli je vše, co jste dělali doposud, zapomenuto. Jedna z položek je vyčistit akvárium. Jdete do koupelny napustit vodu do kýble a hledáte ten velký červený, do kterého byste odpustili špinavou vodu. Ale ten nikde, hledáte ho po celém bytě, až ho najdete u dveří do garáže. Co tady děláš?? Aha!

Auto! Tak, budete muset improvizovat. Sundáte ze skříně lavor na jablka a odpustíte vodu do něj. Přes veškerou vaši zručnost se vám však podaří trochu vody rozlít po podlaze. Hadra, která měla být pod topením v koupelně, tam není. Co

jiného jste mohli také čekat. Už vám to tady začíná připomínat blázeň, šest set let starý zámek v zapadlé části Ruska, někde se určitě schovávala televizní štáb se skrytou kamerou ... Úplně náhodou objevíte klíče od garáže. Jdete si do kuchyně umýt ruce. A, ... to snad ani není možné ... neteče voda! V koupelně ale teče?!? To musí být potrubím! Rychle do garáže pro nářadí, když už máte ty klíče, vždyť manželka přijede už za pár hodin ...

a jak se tak dřete a hodiny letí, najednou je půl sedmé večer. Když vchází manželka dovnitř, nevěří svým očím. Ještě větším překvapením pro ni pak je, že ležíte v obývací na gauči ve starých tepláčkách na zahradu a tričku od oleje. Nezbyvá jí, než se pustit do uklízení a napravit to, co jste za celý den natropil. Pak ji vysvětlíte, že jste celý den děl jako kůň, ani jste neměl čas se najíst a ... a bůh ví, co ještě.

a přitom za to vše může vaše skleróza. a nebo ne? Ono, i když se říká, že „blbec nemá co zapomenout“, kdo ví, zda je to ve skutečnosti pravda ...

Rostislav Měchura

NA POČEST ČAPKA a NERUDY

Loňský 11. ročník literární soutěže nazvané Rožnovský fejton 2004 a Klíček 2004 se nesl ve znamení díla Karla Čapka a Jana Nerudy, od jehož narození uplynulo minulý rok 170 let. Soutěž vyhlásila T klub - kulturní agentura ve spolupráci s Městskou knihovnou v Rožnově pod Radhoštěm a výsledky byly oficiálně oznámeny dne 9. prosince 2004 v rožnovské knihovně.

Fejton je charakterizován jako krátký žánr umělecké publicistiky. Atraktivním a zábavným pojetím se vyjadřuje k otázkám současným v moderní společnosti. Součástí novin a časopisů se v českém novinářském

prostředí stal před více než sto lety, nenápadně a odlehčenou formou poukazoval na aktuální problémy.

Loňský ročník soutěže byl rozdělen na kategorii dospělých - Rožnovský fejton a kategorii studentů - Klíček. V kategorii dospělých zvítězil Petr Steiner z Ostravy za fejton Dobrý den, pane Nerudo!. Čestná uznání porota udělila Ireně Fuchsové za Tělocvičnu a Očkování, Mgr. Daně Gajdové s fejtonem Klub sebevrahů a Zuzaně Vičanové za článek Jak se podniká u nás na Valašsku.

Hlavní cenu ve studentské kategorii získal

Rostislav Měchura z Bohumína za fejton Skleróza, čestná uznání byla udělena Štěpánce Jordánové za Deset dobrých důvodů, proč začít kouřit..., Janě Šimurdové za fejton Tabákový průmysl vynaléhal lék proti vysokému věku, Barboře Ficové a jejímu fejtonu Půjdem spolu...k volbám a nejlepšímu zahraničnímu účastníkovi, Dominice Lesniewské z Polska, za Problémy současné mládeže.

Tento rok se bude soutěž konat už na evropském poli, čeští autoři budou mít konkurenci nejen z Polska, jak tomu bylo loni, ale i z Německa a snad ze Slovenské republiky.

EKOLOG TRPÍ SKLERÓZOU

Student bohumínského gymnázia Rostislav Měchura se soutěže Klíček účastnil vloni poprvé. Literárně aktivní je ale už několik let. Na bohumínském gymnáziu se účastnil vydání studentské sbírky básní a krátkých prozaických prací, na internetových literárních serverech působí jako autor (většinou) prózy a v současnosti připravuje s několika dalšími studenty pod patronací p. Mgr. Vilišové z bohumínského gymnázia druhý díl sbírky, tentokrát pouze básnické.

Kromě poetické a prozaické činnosti se také věnuje předsednictví Českému svazu ochránců přírody v bohumínské „pobočce“ základní organizace se sídlem v Praze. V budoucnu by se také chtěl věnovat ekologii, tvůrčí psaní si ponechat pouze jako koníček.

Většina spisovatelů z povolání začínali s autorstvím pouze jako výnosným hobby. Při Rost'ově jeho talentu bude tedy potřeba také silné vůle, aby své plány naplnil.

INTERVIEW

DIVOKEJ BILL

Úvalská kapela Divokej Bill vydala čtyři CD, to nejnovější obsahuje záznam z koncertu v Lucerně, s nímž je i spjato vydání DVD. Nynější soustava osmi členů navštívila ostravskou Čas Arénu 11. 12. 2004 spolu s Třemi sestrami v rámci společného turné Pro Radost. Povídali jsme si s Romanem Procházkou (akustická kytara, zpěv) a Štěpánem Karbunkou (zpěv). Vedle zrovna odpočíval frontman skupiny Vašek Bláha a na chvíli nás přišel navštívit Adam Karlík (housle, zpěv), zbytek skupiny někam záhadně „zmizel“.

Proč jste si jako své spoluhráče vybrali zrovna kapelu Tři sestry a na některé koncerty Anetu Langerovou?

R. P.: To domluvili naši manažeři. Se Sestrami se známe dlouho a tak jsme si řekli, proč ne...

A názor na 1. Českou superstar?

Š. K.: Myslíš výherkyni Bratislavský lyry?

R. P.: V pohodě. Je to úplně normální holka.

V letních měsících jste také hodně vystupovali na festivalech. Máte nějaký festival, na který rádi vzpomínáte?

R. P.: Asi nejvíce na naše 2 domácí festivaly. Jeden je Oúvalskej Bigbeat – u nás v Úvalech a druhý je Rock For People v Českém Brodě. To jsou nejlepší festivaly na domácím půdě.

Co posloucháte ve svém volném čase, když neposloucháte zrovna sebe?

R. P.: Všechno

Například?

R. P.: To je podle jednotlivců. Každý poslouchá svým způsobem od dechovky až po...

Š. K.: Ted' mě nic nenapadá.

R. P. Guano Apes, Robbieho Williamse, Green Day, všechny český kapelky. Je rozdíl v tom, co posloucháš v autě nebo doma.

Sledujete určitou konkurenci na české hudební scéně?

Š. K.: Vůbec žádná není, my jsme totiž se všemi kámoši, takže rivalita neexistuje.

Z jakých důvodů jste do bigbeatu vložili klasické nástroje – housle, akordeon, banjo?

R. P.: To je tak, že Vašek Bláha měl svou starou kapelu Váša, pak Medvěd 009.

Po čase vznikl Divokej Bill. Kytara, basa, bicí, banjo – sestava o čtyřech lidech. To trvalo asi rok a půl. Pak se rozpadli, odešel banjista s bubeníkem. Poté Bill vznikl tím způsobem, že někdo slyšel harmonikáře, ten by se k nám hodil. Když nahráváš desky, tak tě napadne: k tomu by bylo krásný violoncello, flétna. Pokud máš kámoše, kteří umí hrát, tak přijdou. Tak nějak to vzniká...

Takže všichni ve skupině jste se znali?

R. P.: Ne, na začátku ne.

Š. K.: Prostě jsme spolu nemluvili...

R. P.: Čtyři lidi (bubeník, R. P., Š. K., Vašek Bláha) jsme z jednoho městečka, bydlíme kousek od sebe. Takže se známe.

A co zakladatelé Billa, jak se chovají? Jsou těmi, kdo rozkazují nebo se domluvíte?

Š. K.: Spíše jsme na dohodě.

Je jasné, že někdo musí mít nějakou vizi. Už to ale máme, myslím, všichni srovnané. Všichni musí pracovat a spolu pracovat.

R. P.: Při práci si naschvály neděláme.

Jak byste celkově zhodnotili Vaše působení na hudební scéně? Přece jenom existujete už šest let.

Š. K.: To zhodnotí diváci. Ale teď je dobré období.

A měli jste někdy období se na to vykašlat?

Š. K.: To máš tak minutu v hlavě – já se na to vys... Ted' náš to už živí, tak nechceme přijít o ty peníze...

Blíží se Vánoce, tak se nabízí otázka - dodržujete vánoční tradice? Co třeba litit olova?

R. P.: To jsem nikdy nedělal. Jako malý jsem pouštěl skořápky. Ted' už není čas. Ted' už jen zdobíme stromček...

Š.K.: U nás stromek nikdy nebyl...

R. P.: Doma máme kapra. Dále je taková tradice, že když skončí rodinná večeře, tak se s klukama sejdem kolem osmé, půl deváté u nás ve zkušebně. Společensky se unavíme, pak jdeme na půlnoční. Máme totiž zkušebnu ve škole a hned vedle je kostel. Tak tam zajdeme, pak jdeme zpátky...

A co si přejete od Ježíška?

R. P.: Tý jo, co si přeješ od Ježíška?

Š. K.: Auto, velké drahé auto.

Škromné dítě...

Š. K.: Né, prostě nějaké auto. Já už jsem bez něj jako bez nohy. a taky si přeji, abych byl zdravý. Ale to se mi, myslím, nespíní.

Dáváte si předsevzetí?

Š. K.: Dávat si předsevzetí nemá cenu. Každý člověk má svůj osud. Ten je daný. a když si dáš předsevzetí, osud ti ho může zkazit. S tím nic neuděláš.

A máte alespoň životní motto?

Š. K.: Vždyť to nemá cenu. Prostě vše už máš napsané. Třeba teď vyjdeš ze šatny, někdo tě praští a umřeš...

Chystáte se zase někdy hrát na Stodolní?

R. P.: Známe tam akorát Boomerang a ten je bohužel malinkej. Kdyby tam bylo něco většího, tak klidně. Když jsme v Boomerangu hráli poprvé, tak tam nebyl skoro nikdo. Po druhé už bylo plno.

Š. K.: Hodně lidí stálo venku. Ale vzpomínám na to hrozně rád.

Ted' jste vydali DVD. Bylo to k nějaké příležitosti?

R. P.: Jo, DVD bylo vydáno k příležitosti...žádné. Řekli jsme si prostě, že vyprodáme Lucernu. a když jsme se do toho teda pustili, delší dobu jsme to promýšleli. Pak jsme si řekli: Hele, když už děláme Lucernu, tak proč rovnou nenatočit DVD. Dostali jsme nabídku od party, co dělá Noc s Andělem, že nám to natočí.

Jste s tím spokojeni?

R. P.: Já určitě. a názory ve skupině jsou super. Všichni jsme nadšeni.

Š. K.: Je tam o nás vše, co děláme a tak...

R. P.: Na tom DVD je nejlepší živelnost kapely při koncertu. To lidi bere. Na desku písničky nedostaneš s tou atmosférou, která panuje na živém koncertu.

Říká se o Vás, že na koncertech kouříte marihuanu. Co je na tom pravdy?

R. P.: Ted' už ne

Š. K.: Už nás to přestalo bavit. Někdy jsme hulili.

A podělili jste se s diváky?

Š. K.: Jo, a pořád si to pamatují J. Ted' v prvních řadách balí jointy a když řekneme ne, tak jsou překvapení...

V souvislosti s tímto – účastníci jste se projektu Umění proti cenzuře (1. července 2001 vešel v platnost paragraf, který obsahuje, že se v textech písní nesmí objevit slova, která se týkají drog)

Š. K.: No, to pořádali tady Roman s Vaškem.

R. P.: Prostě za námi přišel nějaký týpek a řekl: Hele, děje

se tady tohleto, takový zákon vejde v platnost. a my na to: Pozor, tady je nějaký průser. Něco s tím uděláme. Tak jsme sehnali všechny kapely od Wo-hnoutů, Letů Mimo,...(ty, kteří mají v textech to, co paragraf zakazuje) a vydali jsme CD Umění proti cenzuře. S našim manažerem Petrem Fořtem jsme začali pořádat koncert na Štvanici za symbolické vstupné 18,80 Kč. Byly tam tisíce lidí.

Š. K.: Hrály tam kapely, co měly skladby na tom CD...

R. P.: Pak se sepsala taková listina s lidmi, kteří byli proti, a šli jsme se hromadně udat na policii

Kdo vymyslel tento „happy-end“?

R. P.: Už předtím jsme měli schůzky. Naházely se nápady na stůl a vzešlo z toho, že ve finále se půjdeme udat. Policie reagovala tak, že řekla: „To je sice krásné, ale běžte pryč, my Vás tady nechceme. Nám je to jedno.“

Když jsme u těch zákonů, co říkáte na Kopírování zabíjí hudbu?

Š. K.: Kopírování nezabíjí hudbu, kopírování a prodávání vypálených CD zabíjí umělce.

A co kdyby přišel Váš fanoušek s vypáleným CD, podepsali byste se mu na něj?

R. P.: Já to dělám.

Š. K.: Jsou lidi, co CD pálí a rozdávají je. Tím pádem tomu jakoby i pomáhají. Neo-bohacují se na tom. Pak jsou lidi, kteří moc dobře vědí, že si to CD od nich někdo koupí i za 200 Kč.

R.P.: Je to svinstvo...

Jste studentský časopis a tak se ptáme: Jak

vzpomínáte na svá mladá studentská léta? Měli jste problémy s profesory? Co taháky?

Š. K.: Já problémy neměl, já jsem zedník...

R. P.: Student jsem pořád. Ale jednou v češtině po nás profesorka chtěla nějakou báseň, myslím z Kytice. Vzadu třídy byla nástěnka, na kterou jsme velkými písmeny napsali ty tři sloky. Pak někdo předstoupil před tabuli, zaostřil a přečetl celou báseň. Ta profesorka na to nikdy nepřišla...

Poznávají Vás lidé na ulici? Těší Vás to?

Š. K.: Jak kdy. Potěší to, pokud ten člověk je normální – třeba řekne: „Jé, čau. Bill je super...“. Pak jsou lidi, kterých se nedokážeš zbavit

R. P.: a z toho vzniká to, že jsme prý namyšlení. V životě jsem toho člověka neviděl, on tě začne vyzpovídat. Ty mu řekneš, že spěcháš, on se naštve a myslí si, že s ním vůbec nechceš mluvit.

Š. K.: Ale s tím se setkáváme i doma, jsou dobří i špatní lidé. Potkám týpka v hospodě u baru, kde chodím každý večer, a on mi řekne: „Si nemysli, že tě nezmlátím, když jsi z toho Divokýho Billa.“ Takže i tím si otestuješ své kamarády.

Ztratil jste jich hodně za svou kariéru?

Š. K.: Jasně, ale spoustu jsme jich zase nabrali a ti opravdu dobří zůstali.

Skupině děkujeme za rozhovor a přejeme hodně štěstí a úspěchů do budoucna....

Lenka Hrazdírová
Klára Fialová

